

Revista d'excursionisme

número 300 maig 2011

viatge al 'centre' de la terra

espeleologia	Viatge al centre de la terra
garraf	Excursionisme al massís de Garraf
esquí	Tuc de Molières amb esquís
botànica	Flora catalana endèmica i amenaçada
escalada	El GEAM, 40 anys de maduresa
senders	Senderisme a la Talaia
muntanya	El Montclar
entrevista	Jaume Soler Serrano
història	La revista assoleix el número 300

Condis Mar Blau

The background of the entire page is a photograph of a cave interior. It features numerous stalactites and stalagmites, some of which are quite long and thick. The rock formations are illuminated with a cool, blueish-green light, creating a mysterious and naturalistic atmosphere. The textures of the rock are clearly visible, showing various mineral deposits and erosion patterns.

Supermercats i peixateries

Qualitat i servei
Sabem el que fem

Zamenhof 28, Vilanova i la Geltrú
Passeig Marítim 215, Segur de Calafell

Consell de redacció revista@aetalaia.cat
Josep Blanes, Salvador Butí, Manuel Castillón, Jaume Esteban, Miquel Fasius, Blanca Forgas, Albert Meyer, Anto Olivares, Agustí Poch, Joan Raventós, Nati Salvadó, Enric Viver

Assessorament lingüístic
Blanca Forgas i Jordi Perera

Disseny i maquetació
Manuel Castillón, Albert Meyer, Anto Olivares

Impressió
Gràfiques Ferpala SL, Vilanova i la Geltrú

Publicitat
Clara Racionero, Cristòfol Soler i Oriol Ventosa
publicitat@aetalaia.cat

Subscripcions i atenció als lectors
Subscripció anual: 12 €. revista@aetalaia.cat

Preu d'aquest número: 5 €

Han col·laborat en aquest número
M. Carme Barceló, Cèsar Blanché, Josep Blanes, Salvador Butí, Manuel Castillón, Nacho Florenciano, Ignacio Monedero, Anto Olivares, Antoni Ordovàs, Agustí Poch, Joan Raventós i Carles Torras

Dipòsit legal: B-979-5674
ISBN: 0576-4335

La revista Talaia no comparteix necessàriament les opinions expressades en els articles dels seus col·laboradors i fa propis només els continguts de l'editorial. Es prohibeix la reproducció total o parcial de qualsevol contingut publicat a Talaia sense l'esment de la font.

Talaia adverteix als lectors que la pràctica dels esports de muntanya comporta riscos i aconsella extreure les precaucions.

- 5 Editorial
- 6 Viatge al 'centre' de la terra
Manel Castillón i Antonio Olivares
- 16 Excursionisme al massís de Garraf
Joan Raventós
- 22 Columna d'opinió
La revista de la Talaia, una eina vital
Salvador Butí
- 23 Tuc de Molières
amb esquís de muntanya
Carles Torras
- 26 Flora catalana endèmica i amenaçada
Cèsar Blanché
- 30 El GEAM,
40 anys de maduresa i experiència
Nacho Florenciano
- 34 Consells
Farmaciola bàsica de muntanya
Ignacio Monedero
- 35 Senderisme a la Talaia
Agustí Poch
- 38 El Montclar
Salvador Butí

sumari

- 40 Itinerari excursionista
Ascensió al cim de la Talaia
des de Vilanova i la Geltrú
Josep Blanes
- 42 Entrevista a Jaume Soler
Competició: els esports d'aventura
des del vessant més exigent
Manuel Castillón i Anto Olivares
- 44 La revista assoleix el número 300
Antoni Ordovàs
- 46 De Boletín de la
Agrupación Excursionista Atalaya
a AE Talaia Revista d'excursionisme 300
Josep Blanes
- 50 Notícies
Equip de redacció

Agrupació Excursionista Talaia
Carrer del Comerç 4
08800 Vilanova i la Geltrú
Telèfon 938 931 257
aetalaia@aetalaia.cat
www.aetalaia.cat

I.R.D. Gálvez

Cicli
BH, Giant, Massi

Plaça de Pau Casals 1
Vilanova i la Geltrú
Telèfon 93 814 83 68
i.r.d.galvez@hotmail.com

El setembre de l'any 1957, la nostra entitat, que havia nascut dos anys abans, l'11 de setembre de 1955, ja editava el seu primer butlletí. Es tractava d'una modesta publicació de quatre pàgines amb una salutació a la primera pàgina, la ressenya d'una excursió a la vall d'Ordesa a la segona, una descripció del santuari de Bellmunt a la tercera i un noticiari al darrer full, amb diverses informacions de l'entitat: altes i baixes de socis, programa d'activitats, etc.

D'aleshores ençà, el butlletí ha anat evolucionant cap a un format de revista, ha ampliat els seus continguts, ha anat adquirint una estètica més actualitzada, amb la portada i la contraportada en color, i ha incorporat millores tècniques en el procés de maquetació i d'edició.

En aquesta nova etapa que encetem amb aquest número 300 consolidem el format de revista divulgativa, associada estretament amb l'entitat i amb l'ànim de projectar el món de l'excursionisme i de totes les seves modalitats a través d'unes pàgines atractives i interactives amb els lectors.

La salutació del número 1 del butlletí de la Talaia, de l'any 1957 (escrit majoritàriament i forçadament en castellà) deia: "Amb l'aparició del primer número d'aquest Butlletí, modestament fem les nostres primeres passes en l'estadi de la premsa local". Avui hi podem afegir que cinquanta-quatre anys més tard, coincidint amb l'edició del número 300 d'aquell modest però encoratjador primer butlletí, fem les nostres primeres passes en l'estadi de les revistes de muntanya que s'editen al nostre país.

Ens hi acompanyen les noves tecnologies i les noves concepcions del disseny, però també la voluntat de treball de la gent de la Talaia que, com l'any 1957, continua amb el mateix empeny i la mateixa il·lusió, amb la intenció que aquesta nova revista reculli la llavor deixada en aquest llarg camí de 300 edicions i que obri les portes a noves emocions i nous reptes col·lectius.

Amb aquesta nova edició de la revista no hem fet altra cosa que recollir el testimoni dels nostres primers companys i companyes excursionistes, que en la mateixa salutació del primer butlletí afirmaven "perquè l'Agrupació, i amb ella el seu Butlletí", puguin subsistir decorosament, cal que tots els seus components continuïn sense escatimar cap esforç per al seu enaltiment." Això és el que modestament hem procurat. Que sigui per molts anys i esperem que en gaudiu.

viatge al 'centre' de la terra

Manel Castellón i Antonio Olivares

L'espeleologia
i la fotografia digital

Light painting

Fa milers i milers d'anys, quan l'ésser humà encara no hi era, la terra va aixecar els oceans i es van formar les muntanyes calcàries. La natura va començar a treballar, i l'aigua, la font de vida principal, va iniciar el procés de formació de les cavitats a l'interior de la terra, i en aquest camí a la recerca de la seva sortida a l'exterior va començar a crear formacions espectaculars. Naixia el món obscur i soterrat, sense llum però ple de vida, on l'aigua i les substàncies de la terra anaven formant amb paciència un univers que només uns quants agosarats espeleòlegs, molts anys més tard, tindrien l'oportunitat de conèixer.

En aquells indrets on s'apleguen l'aigua i la terra, a l'espeleòleg només li falta un tercer element: el foc, la llum, la font d'il·luminació que permet descobrir, sota terra, coses que són insospitades, que des de l'exterior semblarien impossibles: un món subterrani ple de racons, sales, formacions, rius... Amb aquests tres elements i amb l'afany de descoberta de

l'ésser humà és com va néixer l'espeleologia. En aquell moment s'iniciava el viatge al centre de la terra. Però molt abans del naixement d'aquest esport-ciència, els primers homes i dones ja s'endinsaven a l'interior de les coves per disposar d'un bon refugi o per utilitzar-les com a santuari, com a lloc sagrat on poder invocar els seus genis de la natura. Avui, tal com entenem la Terra i tal com està el planeta, el món subterrani encara és l'únic santuari que ens queda per descobrir, el lloc on la natura continua fent el seu treball, on la pedra continua evolucionant i on l'aigua -font principal de vida- va donant forma a les concrecions, en moltes ocasions de forma espectacular.

Aquest món ocult i soterrat és desconegut per a la majoria de nosaltres. Es tracta d'un entorn dur, no pensat per a la vida dels humans ni per a la major part dels animals de l'exterior. La humitat, l'absència de llum i d'aliments

el fan un món inhòspit. Els primers éssers humans van començar a utilitzar coves poc profundes on s'establiren en grups i on trobaren llocs estables de refugi, a cobert de la pluja, i de vegades amb corrents d'aigua que els asseguraven la supervivència.

Les grans cavitats amb formacions espectaculars i capricioses, pous abismals, sales de grans voltes i galeries quilomètriques atrauen l'esperit aventurer dels homes i dones actuals. Aquí és on comença el viatge a l'interior de la terra, un viatge imparable quan algú que comença a conèixer el que hi ha sota terra hi descobreix indrets que

Pàgina anterior:

Cova de la Febró. Il·luminació elèctrica.

Sota:

Sala Gòtica de la cova de Fullà-Canaletes.

Combinació d'il·luminació elèctrica i carbur.

A la dreta:

Gorg a la cova de la Febró. Il·luminació elèctrica.

L'espeleologia i la fotografia digital

semblen imaginaris, irreals... L'emoció de trobar-se a l'interior d'una cova, contemplant-ne l'arquitectura que la natura hi ha bastit durant milers d'anys de treball, amb l'únic so perceptible de les gotes d'aigua caient de les estalactites, és una experiència inoblidable, única, que queda per a tota la vida i que només uns quants espeleòlegs agosarats però prudents -sempre amb l'esperit de descoberta que caracteritza la nostra espècie- tenen l'oportunitat d'experimentar.

El món de l'exploració subterrània es va adaptant a les descobertes que es van fent al llarg del temps. Les noves exploracions i la tecnologia actual donen els seus fruits en forma de continuats descobriments sota terra. Els perfeccionats sistemes d'il·luminació, les noves tècniques de progressió o els nous tipus d'alimentació faciliten la progressió a l'interior de les cavitats a

Una de les activitats paral·leles a la pràctica de l'espeleologia és la realització de fotografies subterrànies. Si fa uns anys no era gaire habitual trobar en una cavitat el binomi espeleòleg-fotògraf (els materials eren pesants, cars i de difícil utilització si es volia aconseguir imatges amb un mínim de qualitat), l'arribada de la tecnologia digital al món de la fotografia va obrir un camí ampli i força interessant. Avui dia, en qualsevol exploració s'ha generalitzat la presència d'aparells fotogràfics de qualitat diversa però amb un denominador comú: la digitalització. Al GET, però, havíem observat que en moltes ocasions les nostres fotos digitals no responien a les expectatives creades en el moment de capturar-les, bé per manca de coneixements tècnics, bé per desconeixement pur i dur de les prestacions dels aparells emprats. Això és el que ens va motivar a dur a terme, el mes de novembre passat, el I Curs de fotografia digital subterrània.

L'activitat, dirigida per José Antonio Soldevilla, va compaginar dues sessions teòriques amb dues de pràctiques i aplegar una dotzena de membres del GET.

Un cop realitzada la primera classe teòrica, l'activitat es va traslladar a les coves de La Febró (Tarragona), cavitats sense cap tipus de dificultat tècnica, però força adients per entrar en contacte amb la nova manera d'entendre la fotografia subterrània. La segona sessió pràctica es va desenvolupar a la gruta de les Grans Canaletes (Vilafranca de Conflent), prou coneguda per les seves extraordinàries dimensions i espectaculars galeries i formacions. La finalitat de les pràctiques era, com cal suposar, posar a prova el grau d'adquisició de nous coneixements per part dels cursetistes. Val a dir que l'amic Soldevilla es va mostrar força satisfet dels resultats dels seus 'alumnes'.

Light painting

Aquesta és la tècnica que José Antonio Soldevilla va intentar que entenguessin els cursetistes. Bàsicament, i com el seu nom indica, consisteix en pintar la imatge amb llum, defugint de l'ús de flaixos, de cèl·lules i de costosos sistemes d'il·luminació. D'aquesta manera també s'aconsegueix un notable estalvi econòmic i, sobretot, i el que és més important, de pes. Aquest aspecte, en una activitat com l'espeleologia sempre s'ha de tenir molt i molt en compte. Així, l'únic que es necessita són làmpades de leds, poden servir els clàssics "frontals" i un trípode, que tampoc ha de ser dels més grans atès que en la majoria de casos utilitzarem càmeres compactes. La clàssica il·luminació de carbur es pot utilitzar per matisar ombres i aportar profunditat de camp. Per optimitzar els resultats, cal treballar en grup. Un cop escollit l'enquadrament i amb la càmera

sobre el trípode, el fotògraf ha de distribuir els companys del grup sobre l'escena que vol fotografiar, tot indicant-los quines zones vol que "pintin" amb les seves llums. Lògicament, el fotògraf haurà de decidir abans de fer la fotografia el diafragma, la sensibilitat i la velocitat més adients a les seves expectatives (les càmeres digitals reflex ofereixen una gamma de possibilitats més extensa que les compactes). El resultat final dependrà, també, de l'habilitat del fotògraf en l'ús dels múltiples programes de retoc fotogràfic que avui tenim al nostre abast. Hem canviat el tradicional revelat en laboratori per un treball, també apassionant, amb el nostre ordinador.

En resum, la fórmula és prou senzilla: practicar i practicar. I si ho fem bé, millorar i millorar.

grups nombrosos de persones que en altres temps no haurien arribat a les cotes actuals.

Per la seva banda, la fotografia subterrània ha estat tot un món en evolució constant que s'ha anat adaptant al món ocult i fosc de l'espeleologia. L'evolució ha estat molt important i ràpida: de les fotografies en blanc i negre del segle passat a màquines reflex digitals d'alta resolució i a

A l'esquerra a baix:
Aragonits a la cova de Fullà-Canaletes.
Il·luminació elèctrica

.A l'esquerra:
Macarrons i excèntriques a Fullà-Canaletes.
Il·luminació elèctrica.

A sota:
Gran estalagmita a Fullà-Canaletes.
Il·luminació elèctrica.

gravacions en vídeo d'alta qualitat. Avui, amb aquesta nova tecnologia, podem mostrar el món amagat i misteriós de les profunditats terrestres a les persones que mai arribaran a conèixer-les directament i de primera mà.

La tendència de l'ésser humà com a espècie és dominar i destruir el món que ha trobat per adaptar-lo a les seves necessitats. Per sort, els avencs i les coves i la resta d'espais subterranis disposen les

seves barreres naturals perquè això no sigui gens fàcil. Tenen els seus filtres que no permeten un accés directe i senzill a les seves profunditats. Sembla ja l'últim reducte natural i inalterat de la Terra, encara lliure de manipulacions, que pot continuar creixent a banda de l'evolució de l'ésser humà. En essència, és un espai lliure que se'ns mostra tal com és perquè els nostres ulls en puguin gaudir.

*Pàgina anterior:
Sala Gòtica de Fullà-Canaletes.
Combinació d'il·luminació elèctrica i carbur.*

*A dalt:
Bandera. Fullà-Canaletes.
Il·luminació amb carbur.*

*A la dreta:
Formacions de carbonat càlcic. Fullà-
Canaletes. Il·luminació elèctrica.*

*A sota:
Detall d'un conjunt d'estalactites. Fullà-
Canaletes. Il·luminació elèctrica*

plàcida possible i exempta d'imprevistos i ensurts. En aquestes condicions adverses, tot es complica, i és molt adequat comptar amb aliments deshidratats, que pesen poc i ocupen poc espai, de preparació fàcil i que tenen tots els components energètics necessaris.

Gràcies a tots els nous avantatges moderns, les exploracions han arribat a cotes més profundes, s'han anat

La bona il·luminació a l'interior de les cavitats és un aspecte bàsic per assegurar la progressió correcta dels espeleòlegs. Durant molt de temps, el més utilitzat per fer llum havia estat el carbur, una font d'il·luminació que ja utilitzaven els miners per a les seves tasques d'extracció de minerals. Des de fa un temps, però, molts espeleòlegs han substituït el pretèrit carbur per llum elèctrica amb leds i superleds que proporcionen més bona il·luminació amb un pes menor, cosa que també afavoreix la bona progressió per les cavitats.

L'exploració d'una cavitat exigeix als membres de l'expedició un alt grau de mentalització i requereix una preparació física gens menyspreable. El material que han de carregar pesa molt, no hi ha llum ni tampoc menjar, i en molts casos no hi ha aigua. El medi els és hostil. A més d'una bona preparació mental i física, cal fer una bona i continuada hidratació i una alimentació correcta que compensi el desgast. Cal tenir en compte molts factors perquè l'activitat sigui com més

*A dalt:
Conjunt d'estalactites. Fullà-Canaletes.
Il·luminació elèctrica.*

*A sota:
Conjunt d'estalactites. Fullà-Canaletes.
Il·luminació elèctrica.*

*A la dreta:
Columnes a la zona turística de Fullà-
Canaletes. Il·luminació elèctrica.*

*A la dreta a baix:
Detall d'una excèntrica a Fullà Canaletes.
Il·luminació elèctrica.*

allargant i això ha permès fer nous i engrescadors descobriments, en alguns casos en cavitats fins ara força freqüentades i conegudes, en què han anat sorgint noves galeries, pous o formacions. Sembla, doncs, que els espeleòlegs tindran feina per temps, que mai no ho acabaran de descobrir tot. Un forat menut o una esquerdada desapercebuda pot amagar un sistema de galeries quilomètric a l'abast de noves expedicions.

Els espeleòlegs sabem que hi ha dos mons que guarden un valuós patrimoni natural: la part externa del nostre planeta que coneixem tan bé, amb muntanyes i serralades, deserts gegantins i aspres, rius cabalosos i boscos impenetrables, i la part que no veiem, soterrada i misteriosa, encara més increïble, on la naturalesa continua fent la seva funció sense la intervenció dels humans que, més que construir, destrueix el seu entorn sense tenir en compte la resta d'espècies ni el futur de la seva pròpia espècie.

Aquest viatge al centre de la terra és un viatge al centre de la vida, al centre del cor. Hem de gaudir d'aquests pocs reduïdes que la mare Terra ens té preparats, amagats, suficientment ocults perquè els puguem descobrir a poc a poc, perquè en compreguem la seva essència, perquè fem més merescut el nostre pas per un planeta que compartim entre tots, però que no tots comparteixen de la mateixa manera.

Excursionisme al massís de Garraf

Joan Raventós

Propostes
per conèixer el Garraf a peu

Què hi deu haver més plaent per a un excursionista que desplegar un mapa, observar-lo detingudament i saber-hi veure hipotètiques excursions i travessies per al futur, propostes engrescadores per a un o més dies de ruta... L'observador de mapes va resseguint amb el dit camins i senders i va trenant un itinerari imaginari fins a trobar la volta perfecta, i fonts, masies, turons i cims, tots amb el seu topònim que els singularitza i els dona caràcter.

Quan hom desplega el mapa del massís de Garraf, tan proper, tan domèstic, tan a l'abast, poc s'imagina tot allò que guarda, la colla de propostes tan suggestives que reté en els seus replecs calcaris. A primer cop d'ull, les corbes de nivell avisen que el terreny és més ondulat del que es pot pensar. L'abundor de camins i senders, senyalitzats o no, semblen donar molt de joc. És així: donen molt de joc, ofereixen l'oportunitat d'immergir-se en un paisatge singular fet de fondos i carenes que aïllen el visitant d'una forma extraordinària. Caminant-hi, de cap manera tenim la sensació de ser tan

A sota:

Ermita de la Trinitat. Foto: Josep Blanes

A la dreta:

Cingle del puig de la Mola. Foto: Josep Blanes

Exposicions permanents sobre el massís de Garraf

Al Centre d'Informació de la Pleta es pot visitar una exposició permanent sobre el Pla de seguiment i conservació de l'àguila perdiguera o cuabarrada que, des de fa anys, es fa d'aquest rapinyaire al Parc del Garraf. L'àliga perdiguera o cuabarrada és una espècie catalogada com a vulnerable i un perfecte bioindicador de l'estat de conservació dels espais naturals. De les 65 parelles que hi ha a Catalunya, n'hi ha 3 d'establertes de forma permanent al Parc del Garraf.

L'exposició El Garraf, bressol de l'espeleologia catalana es pot visitar al Centre d'Activitats i Divulgació de l'Espeleologia a Catalunya, del Centre Cívic d'Olesa de Bonesvalls. Hi ha una mostra de fotografies dels primers espeleòlegs que s'endinsaren en els nombrosos avencs de la zona i s'hi pot veure la indumentària utilitzada pels espeleòlegs des de principi del segle XX fins a l'actualitat.

completament. El GR deixa la població per la part alta i s'endinsa en un fondo, per sota les penyes de Can Marcer i la cova Negra, i no el deixem fins al despoblat de Jafre, on val la pena fer una parada. Ja per una pista ampla, fem la resta de camí fins al Palau Novella, antiga colònia agrícola situada a la plana Novella, en un punt central de les muntanyes del Garraf.

2a jornada: Deixem el Palau Novella pel GR 92.4 i baixem fins al fondo de Vallgrassa, on trobem una pista asfaltada i el PR C-37 que haurem de seguir fins a l'Escola de Natura de Can Grau, situada en una antiga masia vitivinícola. Al seu costat hi ha l'Observatori Astronòmic del Garraf, que aprofita les bones condicions del cel i la poca contaminació lumínica per fer interessants observacions de la volta del cel. Continuem pel GR 5 en direcció nord per sota la serra de les Piques. Més endavant, la variant GR 92.3 ens ofereix la possibilitat

A l'esquerra:

Masia de Can Grau. Foto: Joan Raventós

A sota:

Mapa cedit pel Parc del Garraf (Diputació de Barcelona)

a prop de la ciutat ni tampoc del mar. El ritme i el batec d'aquestes muntanyes acullen el passavolant i el traslladen a un altre món.

També cal dir que les mateixes muntanyes que poden proporcionar-nos excursions memorables guarden unes bones nafres en forma d'explotacions a cel obert, un gran abocador, incendis pretèrits i diverses urbanitzacions, però malgrat tot continuen oferint amb orgull la seva aspror salvatge que les fa tan interessants i atractives.

En ocasió d'aquest número 300 de la revista de l'entitat, volem encetar el que serà una voluntat en les publicacions futures: la divulgació del nostre entorn, també de la resta de territoris, és clar, però especialment del nostre camp d'acció més proper. Comencem, doncs, per algunes propostes per fer al massís de Garraf.

Últims apunts. Triem una època de l'any que no sigui gaire calorosa i proveïm-nos d'aigua suficient. La naturalesa calcària i càrstica de la zona no permet que l'aigua quedi retinguda a les capes freàtiques més superficials i això fa que no hi hagi gaires fonts on proveir-se d'aigua. Cal tenir en compte que la major part

del massís és dins dels límits del Parc del Garraf, un espai protegit que gestiona el Servei de Parcs Naturals de la Diputació de Barcelona (www.diba.cat/parcsn).

Travessia occidental: de Vilanova i la Geltrú a Sant Pau d'Ordal

Itinerari: Vilanova i la Geltrú - Sant Pere de Ribes - la Plana Novella - el puig de la Mola (537 m) - Olesa de Bonesvalls - coll d'Esteles - Sant Pau d'Ordal. Distància: 18 km (dia 1) + 17 km (dia 2).

Aquesta ruta de dos dies bé es podria començar a la població de Sitges prenent el GR-5 i enllaçant amb el GR 92.4, però la proposta que us fem té inici a Vilanova i la Geltrú, la població que acull la seu de la nostra entitat i que és la capital de la comarca del Garraf. Podem fer nit al Palau Novella, regentat per una comunitat de monjos budistes que ofereixen allotjament i àpats.

1a jornada: Sortim de Vilanova i la Geltrú en direcció a la masia Cabanyes i enllacem amb el GR 92.4 que ens durà a la Torre del Veguer i a Sant Pere de Ribes, que creuarem

d'ascendir al proper puig de la Mola (537 m) on podrem fer-nos una idea general de l'entorn i on conflueixen les comarques del Garraf, l'Alt Penedès i el Baix Llobregat. Desfet el camí, seguirem pel GR 5 cap al nord, passant pel costat de la boca de l'avenc de l'Esquerrà, un dels més profunds de tot el massís. El GR baixa pel fondo del Pi d'en Lluc i segueix la riera de Begues fins a l'Hospital d'Olesa de Bonesvalls, on es troba l'antic hospital medieval que dona nom al barri. Per una ampla avinguda entrem al poble d'Olesa. Per sortir del poble triem el camí de la Garnatxa (PR C-156) que ens elevarà fins al coll d'Esteles, entre les serres de Riés i de les Planes per on discorre la Carrerada de la Cerdanya. Un camí ample ens baixarà fins a la Muntanya Rodona i, travessant la N-340, fins a Sant Pau d'Ordal, on finalitza aquesta travessia occidental del massís de Garraf.

Travessia Oriental: de Garraf a Gavà

Itinerari: Garraf - la Pleta - Campgràs - la Morella (593 m) - les Agulles (547 m) - castell d'Eramprunyà - Gavà. Distància aprox.: 19 km.

Per fer aquesta excursió podem desplaçar-nos als punts inicial i final utilitzant el tren, però cal vigilar que el d'anada tingui parada a l'estació de Garraf. Es tracta d'una excursió completa i amb bones panoràmiques que enllaça diversos punts emblemàtics d'aquesta zona.

Sortim de la petita població de Garraf seguint el GR 92 que s'enfila de valent per la serra dels Pins fins a una pista asfaltada que ens duu a la Pleta, una masia d'estil modernista bastida l'any 1894 i destinada inicialment a activitats ramaderes on actualment hi ha l'Oficina del Parc del Garraf i un Centre d'Informació. Hi projecten un interessant audiovisual sobre el Parc del Garraf. Continuem per la pista (GR 92). Poc més enllà un sender a mà dreta ens duria fins a la boca de l'avenc Emili Sabater, utilitzat amb freqüència per formar els espeleòlegs novells. En un trencall de pistes, prenem la de mà dreta (GR 92) i aviat travessem el Campgràs, una gran dolina amb nombrosos avencs concentrats i un prat amb gramínies i plantes ruderals únic al Garraf. Per la part alta de la vall de Joan, soterrada sota tones de deixalles d'un gran abocador, assolim la Morella (593 m), cim coronat per una gran creu de ferro i cota màxima de les muntanyes meridionals del Garraf, des d'on podem

observar un panorama molt dilatat. Seguint encara el GR 92 carenegem fins al coll Sustrell i passem molt a prop de les Agulles, que podem coronar fàcilment per un sender. El GR flanqueja cap a llevant fins al castell d'Eramprunyà, situat en un rocallís de gresos vermells que domina una bona part del delta del Llobregat i del massís de Garraf, amb les restes de l'església romànica de Sant Miquel, diverses tombes antropomorfes medievals i les restes de l'antic palau gòtic. El camí (GR) baixa sobtadament fins a l'ermita de Bruguers, al peu de la carretera de Begues, que cal travessar. Cal seguir un tram més de GR i després girar a mà dreta en direcció a Gavà, on retrobarem el tren.

El Puig d'en Boronet i la Trinitat

Itinerari: Sitges - urb. Quintmar - mas d'en Puig - fondo del Coscó - cova de Sant Llorenç - turó de la Fleca - puig d'en Boronet i Creu de Sant Isidre (315 m) - puig de Sant Isidre (271 m) - penya del Llamp - ermita de la Trinitat - penya del Llamp - puig de Sant Antoni - urb. Levantina - Sitges. Distància aprox 10 km

A sobre:
Masia de la Pleta. Foto: Josep Blanes

A sota:
Palau Novella. Foto: Josep Blanes

Excursió per les carenes orientals de Sitges que permet obtenir una visió singular d'aquesta població turística i que inclou la visita a l'interior de la cova de Sant Llorenç, l'emblemàtic puig d'en Boronet i la Creu de Sant Isidre i la visita a l'ermita de la Trinitat.

Sortim de Sitges en direcció a la urbanització Quintmar, als afores, i prenem el camí que passa a tocar del mas d'en Puig, on Enric Morera composà algunes de les seves sardanes. Poc més enllà, prenem un sender que s'enfila pel bosc i per una tartera fins a la cova de Sant Llorenç. Al seu interior podem

veure formacions calcàries prou interessants. El sender careneja pel turó de la Fleca i assoleix el puig d'en Boronet (315 m), amb la Creu de Sant Isidre al cim, lloc de peregrinació de molts sitgetans. Baixem cap a llevant per trobar un camí que seguim cap al sud. Podem pujar el proper puig de Sant Isidre (271 m) per observar una panoràmica inèdita de la costa i de la població de Sitges. Pel GR 92 anem cap a llevant per la penya del Llamp (248 m) i arribem a l'indret de l'ermita de la Trinitat, on podem observar una bona vista de la costa abrupta del Garraf. Desfem el GR fins al puig de Sant Isidre i el seguim fins a Sitges, passant pel puig de Sant Antoni i baixant pels carrers de la urbanització Llevantina, que ens portarà fins al nucli d'Aiguadolç. Només caldrà anar cap a ponent i entrar al nucli antic de Sitges per la platja de Sant Sebastià.

Tomb per les masies del Garraf

Itinerari: Garraf - can Lluçà - Campdàsens - can Planes - collada de Vallgrassa - Vallgrassa - pla d'en Querol - la Pleta - Garraf. Distància aprox.: 16 km

Hi ha una ruta dissenyada pel Parc del Garraf, el PR C-37, amb el nom "Masies del Garraf". És un tomb molt complet, però massa llarg per fer-lo a peu: 25,3 km, i per això es recomana fer-lo amb BTT. Aquest que us proposem és força més curt, però dóna una visió general de la part meridional de les muntanyes del Garraf, que encara guarda restes d'un passat agrícola i ramader molt important.

Sortim de Garraf pel GR 92, guanyant alçària de seguida, i passem a fregar de les antigues restes del Castellet de Garraf. El camí puja de valent cap al nordoest fins a can Lluçà, una petita masia agrícola situada entre turons. El GR, ja de baixada, ens situa a l'extensa plana de Campdàsens on trobem la masia de Campdàsens amb diverses construccions, entre les quals destaca una petita capella i una torre de guaita de planta quadrada. Aquí deixem el GR, que marxa cap al sud, i prenem un sender que baixa a travessar la capçalera del profund fondo del Tro i després s'enfila per anar a trobar el PR C-37, que ens durà a can Planes, una masia de grans dimensions amb una altra torre de guaita. Seguim el PR cap al nord fins a la collada de Vallgrassa, travessem una pista asfaltada i baixem fins a Vallgrassa, una masia rehabilitada que s'havia dedicat a l'explotació de ramats de cabres. Actualment és un equipament pedagògic i de difusió d'activitats artístiques i també un punt d'informació del Parc del Garraf. El GR 92.4 ens condueix pel fondo de Vallgrassa, cap a

Itineraris especials per als sentits

Senyalitzats pel Parc del Garraf, hi ha alguns itineraris a la zona amb unes característiques que els fan ben especials. A la Pleta té inici un itinerari botànic per fer a peu, d'una llargada de poc més d'un quilòmetre i poc desnivell, que permet conèixer 33 espècies vegetals característiques de la zona. La primera part del recorregut -650 metres- està adaptada per a persones amb discapacitats motrius que vagin amb cadira de rodes. També hi ha material editat en braille perquè persones invidents puguin seguir el circuit. A l'Escola de Natura de Can Grau es pot seguir un itinerari de recorregut circular pensat per a persones amb discapacitats visuals, tant infants com adults, que al llarg del recorregut poden gaudir de diferents experiències sensorials. D'altra banda, al Centre Experimental de les Arts de Vallgrassa proposa un recorregut a peu en què es fusionen art i natura: el caminant va observant obres artístiques amb al·legòries al Garraf.

Per a més informació:
www.diba.cat/parcs/itineraris/garraf

llevant, fins al pla d'en Pitxot, on recuperem la pista asfaltada que seguim fins al pla d'en Querol i més enllà fins a la Pleta, edifici modernista que era destinada a estatjar ramats. Actualment hi ha l'Oficina del Parc del Garraf i un Centre d'Informació. Hi projecten un interessant audiovisual sobre el Parc del Garraf. El GR 92 ens retornarà de baixada al punt d'inici, al poble de Garraf.

Quadra medieval de Santa Susagna i el Castell d'Olivella

Itinerari: Olivella - els Quatre Camins - serra de Can Grau - can Grau - la Llaureda - Santa Susagna - castell d'Olivella - mas del Rector - el Barret del Rector - can Muntaner - Olivella. Distància aprox.: 15 km

Aquesta excursió permet visitar diverses restes històriques, des del casalot encimbellat de Santa Susagna fins al Castellvell d'Olivella o el curiós Barret del Rector, probablement un monument megalític, a peu de camí.

Sortim d'Olivella seguint el PR C-37 en direcció sudest per una pista que després es converteix en camí i va guanyant metres fins al mas Bargalló i el collet dels Quatre Camins, on

prenem, a llevant, el camí carener (GR 5) que ens conduirà per sota el puig d'en Borregaire i la Trona fins a l'Escola de Natura de Can Grau. Continuem per una pista cap al nord (GR) i al peu del puig de la Mola desviem a mà esquerra per un caminet carener (GR 92.3) que assoleix la Llaureda (358 m) i baixa per un fondo fins a l'indret de Santa Susagna, un vell casalot fortificat bastit sobre una cinglera que domina la riera de Begues. Continuem pel GR 92.3 però de seguida, abans d'un revolt a mà dreta, el deixem per prendre un antic camí carreter a mà esquerra que ens fa passar per la vora del collet de Trencaportells. En travessar el fondo de Mas Vendrell, prenem un caminet a mà esquerra que ens durà a la font i el mas Vendrell, i també a un collet on trobarem un sender que ens pujarà fins al turó on s'assenten les restes del Castellvell d'Olivella i de l'església romànica de Sant Pere. Desfem el senderó fins al collet i ara anem a mà dreta, pel costat de les ruïnes del mas del Rector, l'antiga rectoria. El senderó perd alçària i s'ajunta a un altre caminet que seguim de baixada, pel fondal del Mas del Rector. Poc més avall, al costat del camí, trobem el Barret del Rector, quatre pedres agrupades sobre un rocallís que investigadors han identificat com un monument megalític. També hi trobem un camí (PR C-37) que recorre el fondo de la Servera i que ens duu a enllaçar amb el camí de Santa

Susagna. La riera de Begues és sota nostre. Aviat passem per can Muntaner i sortim a una carretera, que hem de seguir mig quilòmetre a mà esquerra. Passarem a prop de la masia de can Suriol i arribarem al poble d'Olivella.

La Morella de les Begues

Itinerari: Begues - la Clota - les Agulles - coll Sustrell - la Morella (593 m) - pla de Carxol - puig de Solius (534 m) - pla de Bassa Llacuna - Begues. Distància aprox.: 17 km.

Sortim de Begues seguint el GR 92.3 cap al sudest i anem guanyant metres fins al coll de la Clota, on trobem la branca principal del GR 92, carener, que ens durà fins a prop de les Agulles (un sender ens duu al seu cim) i fins al coll Sustrell, on emprenem la darrera pujada fins a la Morella, envoltada d'avencs, com el de l'Infern o el de Carles Selicke. Baixem del cim seguint el GR, però ben aviat el deixem per agafar un camí a mà dreta que ens durà fins a una ampla collada. Anem cap a ponent per un antic camí carreter. Assolim un coll ample entre la penya de l'Àliga i el turó de la Pleta Xica, i passem a tocar del puig Mari, on el camí fa unes marrades baixadores fins al pla de Carxol. Un altre camí segueix la riera de Carxol cap al nord fins a una pista que cal travessar per enfilar-nos fins a les Burigues i fins al collet de Solius, sota mateix del puig de Solius (534 m), que podem ascendir fàcilment. És un bon observatori de totes les muntanyes del Garraf. El camí carener del serrat Blanc ens durà al pla de Bassa Llacuna d'on parteixen dos camins que ens baixaran novament fins a Begues.

Voltants de Can Marcer

Itinerari: coll de la Fita - coll de Pota de Cavall - turó de l'Ombril - fondo de Jafre - Jafre - coll de la Fita. Distància aprox.: 8 km.

Excursió curta, per a totes les edats, que fa un tast d'una de les zones més emblemàtiques del Garraf. S'inicia al coll de la Fita, accessible des de Sitges per una pista apta per a vehicles.

Deixem el vehicle al coll de la Fita i retrocedim a peu un tram de pista fins a trobar el GR 5 que baixa pel fondo del Forcall i s'enfila al coll de Pota de Cavall, per flanquejar pel peu del puig d'en Marcer i baixar fins al fondo de Jafre a l'indret dels forats de Sembori. Més amunt prenem el GR 92.4 fins a Jafre, i per una pista principal que envolta Can Marcer acabem d'arribar al coll de la Fita, on retrobem el vehicle.

Més informació:

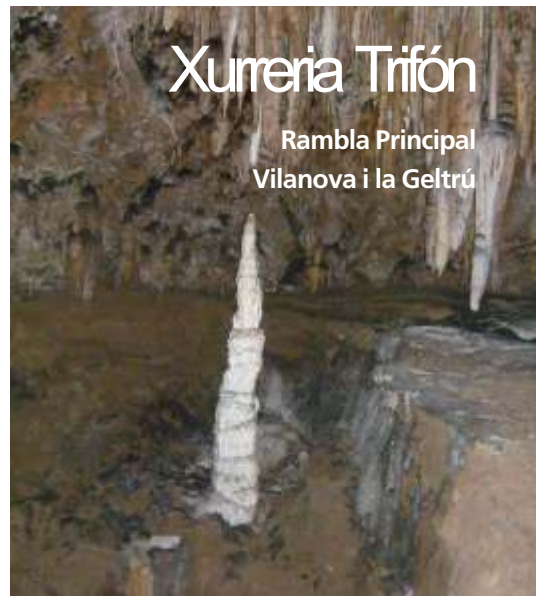
Oficina del Parc del Garraf, La Pleta
(ctra. de Rat Penat a Plana Novella km 3,5
08870 Sitges - Tel. 935 971 819
p.garraf@diba.cat - www.diba.cat/parcsn

Mapa-Guia excursionista Massís de Garraf
Editorial Alpina/Geoestel - Escala 1:25000

Mapa Comarcal de Catalunya 1:50000
Institut Cartogràfic de Catalunya

Xurreria Trifón

Rambla Principal
Vilanova i la Geltrú

Opinió
Salvador Butí

La revista de la Talaia

una eina vital

Fa uns anys, mentre feia mentalment repàs de tota una vida tot vetllant les darreres hores del meu pare, una de les reflexions, entre moltes, que em vaig fer és el fet que, en morir-se, una persona s'emporta tota la seva experiència, els seus records, les seves vivències, els seus sentiments... i tot això d'una forma irrecuperable.

Continuant amb la reflexió, immediatament em vaig adonar que això no és sempre totalment exacte. Hi ha persones que han deixat una part de les seves vivències escrites per tal que algú, en posteritat, les pugui aprofitar. Mai no és el mateix, però hem de reconèixer que la humanitat ha progressat a base de sumar sobre els avenços del passat i gràcies, sobretot, al fet que alguns han estat escrits i s'han pogut transmetre.

Una cosa semblant passa també a les entitats com la nostra. De tot allò que fem, en queda constància temporal a les nostres ments de forma individual i també de forma col·lectiva, però fins i tot així, si no escrivim, si no deixem un document del que hem fet i de les nostres experiències, els records aniran esvant-se i algun dia desapareixeran del tot.

D'aquí ve la importància de la revista, aquesta eina imprescindible si volem ser una entitat sòlida, amb futur però també amb passat.

La revista ha de ser una eina de promoció, una carta de presentació, un aparador per oferir activitats, un òrgan de propaganda i difusió de la nostra forma de veure l'excursionisme. Totalment lligada a una total fidelitat al país i al respecte al nostre entorn natural. Però també ha de ser -i no podem oblidar-ho- l'eina per preservar el nostre bagatge, les nostres vivències... Així ens anirem fent més grans, més savis i millors.

Editar una revista com aquesta, per a una entitat com la nostra, representa superar molts reptes, invertir moltes hores de dedicació, fer front a costos massa elevats, entre altres. Tots aquests esforços serien inútils i un malbaratament innecessari de recursos si aquesta revista no complís amb els seus objectius, i un d'aquests objectius és preservar la memòria col·lectiva.

Els meus desitjos perquè en aquesta nova etapa que tot just encetem amb el número 300 de la revista sapiguem mantenir les essències tot reformant-nos.

**Casa Rural
Masia Cal Simó
Canyelles**

capacitat 10 persones
gran confort
envoltada de muntanyes

www.calsimo.com
info@calsimo.com
telèfon 687 00 76 32

Tuc de Molières ^{3 010 m} amb esquís de muntanya o raquetes

Carles Torras
Secció d'Esquí

En aquest cim, situat entre la Vall d'Aran i la vall de Benasc, s'hi pot pujar des de les dues valls. La via d'ascensió habitual i més coneguda consisteix a sortir de la boca sud del túnel de Vielha, pujar fins als llacs, després arribar al coll i finalment continuar per la carena fins al cim. L'altra via, que és la que us proposo en aquest article, consisteix a pujar des de Benasc (Hospital de Benasc o pla de la Besurta), anar cap al pla d'Aigualluts i entrar a la vall de l'Escaleta, al final trobarem el cim.

L'ascensió al Tuc de Molières pel vessant de la Maladeta, tot i ser d'envergadura, no presenta dificultats tècniques destacables, fet que la converteix en una excel·lent iniciació als

fotos

A la pàgina anterior:

Lliscant sobre l'estany de l'Escaleta

A la dreta:

Flanquejant l'estany superior de l'Escaleta

A sota:

Pla d'Aigualluts

Pròxima pàgina:

Baixant cap al pla d'Aigualluts

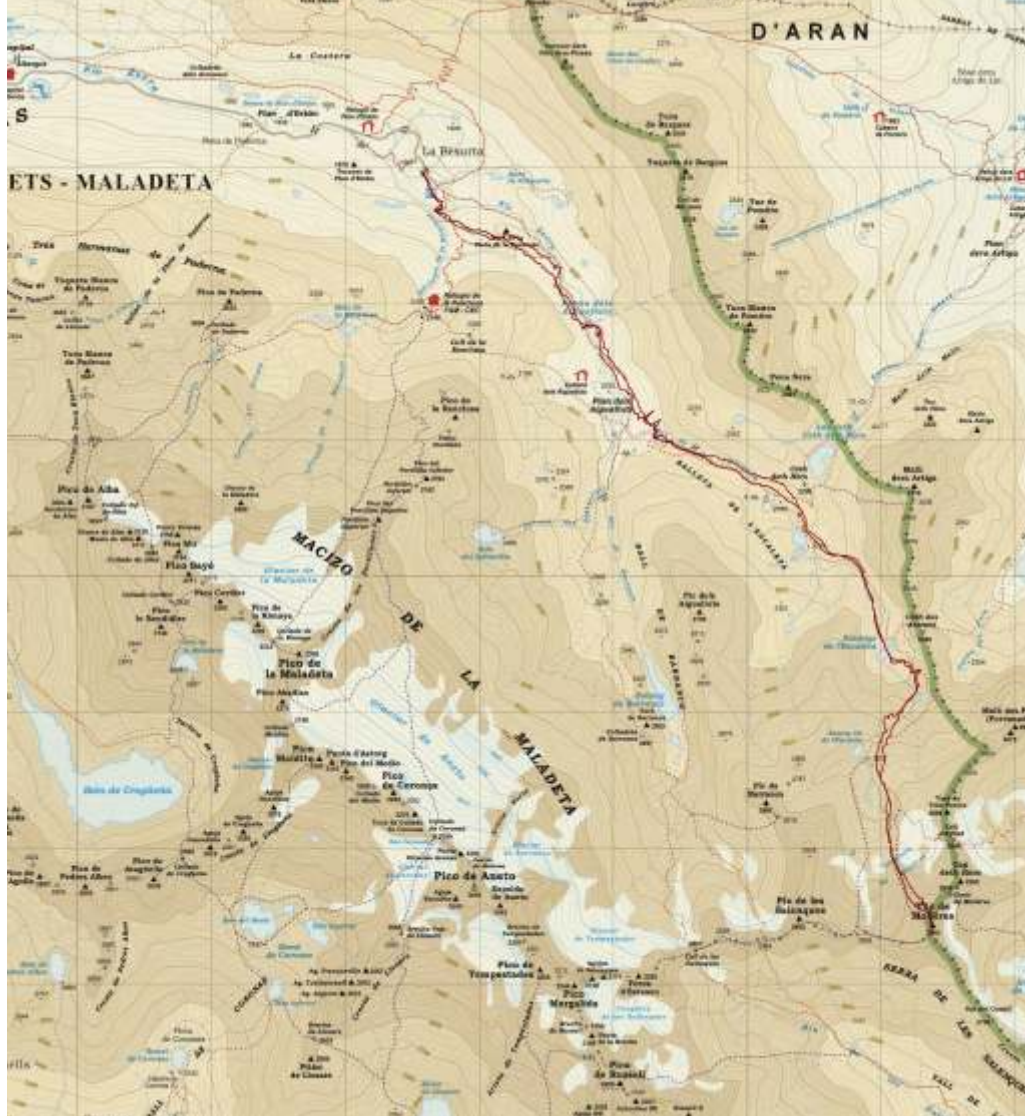

“tresmils” amb esquís. El paratge d'Aigualluts i les glaceres de l'Aneto i Barrancs són el marc d'aquest bell i auster recorregut. És especialment recomanable fer-lo amb neu abundant, tot i que aleshores hi poden haver dues dificultats afegides: el risc d'allaus a la vall de l'Escaleta (que és força tancada) i si hi ha neu a la pista d'esquí de fons de l'Hospital de Benasc cal afegir uns 5 km a l'ascensió i s'haurà de fer nit al refugi de la Renclusa (dividint-la en dues etapes). Si es vol, però, fer-la més “fàcil”, i és la proposta que us faig en aquest article, podem anar-hi cap a finals de temporada, quan l'accés al pla de la Besurta ja està lliure de neu i encara hi podem arribar amb el nostre vehicle particular. Si s'opta per fer-ho així, cal tenir present que la neu de forma continuada es pot presentar a partir dels 2.000 m o més amunt i que hauré de carregar els nostres esquís o raquetes a la motxilla durant una part de la sortida. D'altra banda, en fer-ho tot en un sol dia no anirem tan carregats (motxilla de dia), i farem menys desnivell i distància (ja que sortim de més amunt).

Descripció de l'itinerari

Des del pla de la Besurta cal agafar el camí cap al refugi de la Renclusa (Aneto i Maladeta) i al cap d'uns deu minuts hem de deixar-lo per anar en direcció SE cap al Forau d'Aigualluts. Cal seguir endavant en la mateixa direcció i al final del pla d'Aigualluts trobarem a la nostra esquerra una canal o tub que és per on baixa el riu de l'Escaleta. Cal remuntar aquest tub (atenció amb el risc d'allaus) per poder accedir a la vall suspesa de l'Escaleta. Ara, davant nostre, s'obre una vall més o menys estreta (segons la zona) que va pujant fent com una mena d'esglaons (algun amb pendent important) i dominada al fons pel pic de la Forcanada. Seguint la mateixa direcció SE passarem sota el coll deth Hòro i continuem per una nova estretor de la vall per passar sobre els estanys superiors de l'Escaleta. El pendent s'accentua i la vall es va fent cada cop més estreta fins que pràcticament estem sota el pic de la Forcanada. Ara cal girar a la dreta direcció S per superar un ressalt considerable (congost de Molières), després del qual se'ns

Mapa amb l'itinerari

Fitxa tècnica

Desnivell: + 1.100 m

Distància: 19 km (en total)

Dificultat: BE - S2, S3 (BE: bon esquiador; S2: terrenys poc inclinats amb maniobrabilitat fàcil; S3: pendent moderat, inferior a 35°, amb amplitud per girar).

Orientació: W, NW, N

Horari: 4.30-5.30 h d'ascens; 2.30-3.30 h de descens (amb esquís), sense parades

Cartografia:

Maladeta - Aneto (Ed. Alpina 1:25.000),
Benasque (Ed. Pirineo 1:40.000),
Pirineo Aragonés (Prames 1:25.000)

Accés al punt de sortida: des de Benasc conduïrem al nord en direcció a l'Hospital de Benasc. Si la neu ho permet o la carretera està oberta es podrà continuar fins al pla de la Besurta (1.920 m). Cal tenir present que aquest darrer tram de carretera queda tancat a l'hivern per la neu (es transforma en pista d'esquí de fons) i a l'estiu (de finals de juny a setembre) només s'hi pot passar amb un servei d'autobusos.

El descens es fa pel mateix itinerari, i amb bona neu es pot gaudir d'una magnífica esquuada.

Aquest és un itinerari solitari i diferent per pujar a un dels nostres "tresmils".

El dia 23 de maig de l'any 2010, un petit grup de socis de la Secció d'Esquí de l'AE Talaia vàrem seguir aquest itinerari que us proposo. Espero que us agradi tant com a mi.

s'obre una extensa esplanada amb pendent suau que està dominada per la solitària piràmide cimera del Tuc de Molières. Aquesta pala final es pot arribar a fer interminable, ja que cal tenir present que ja hem fet alguns quilò-metres i que encara hem de superar els últims 300 m de desnivell. Amb neu suficient es pot arribar amb els esquís calçats fins al mateix cim.

Flora catalana endèmica i amenaçada

Cèsar Blanché

Laboratori de Botànica
de la Facultat de Farmàcia de la
Universitat de Barcelona

*Els créixens d'Olot, Cardamine amara subsp. olotensis, són endèmics dels Pirineus orientals (fins a Andorra i la Catalunya Nord), i es fan en llocs humits i petits cursos d'aigua.
(Foto: Cèsar Blanché©)*

Flora endèmica i amenaçada al Garraf

Al Garraf podem trobar espècies endèmiques de Catalunya, com ara una campaneta de flors grosses, *Campanula affinis*; una petita escrofulariàcia de balms i penya-segats, *Chaenorhinum crassifolium* subsp. *cadevallii*; *Dianthus multiceps*, un bellíssim clavell de flors d'un rosa pàl·lid o, a l'Ordal, *Leucanthemum montserratianum*, una margarida raríssima.

Un dels hàbitats del país amb més espècies amenaçades són les platges i d'altres ecosistemes litorals, fruit de la forta pressió humana. D'entre les recollides al *Llibre Vermell*, podem esmentar l'estaquís de mar (*Stachys maritima*), ja desapareguda del litoral tarragoní i de la zona de Garraf-Les Botigues (on havia estat citada per Freixas a principis del

S.XX), de la qual només resta un petit nucli al Prat de Llobregat i unes escasses poblacions a l'Empordà o el nenúfar blanc (*Nymphaea alba*), que persisteix en unes poques basses i aiguamolls, bàsicament al Pirineu i a l'Empordà, i que també fou observada l'any 1997 en unes restes d'aiguamolls a la zona de Cubelles, on el seu estatus d'espontaneïtat és incert. Del massís de Garraf, podem esmentar *Succowia balearica*, de flors grogues i fruits espinosos, que a tot Catalunya només ha estat detectada en indrets rocosos de la zona d'Eramprunyà i del Pic Martell/Vallbona, en ocasions molt freqüentats.

Stachys maritima, espècie amenaçada dels sorralis litorals (Foto: Cèsar Blanché©)

Fa uns mesos, a l'octubre del propassat 2010, va tenir lloc a la sala d'actes de l'A.E. Talaia la presentació de l'obra "Llibre Vermell de les plantes vasculares endèmiques i amenaçades de Catalunya", editada per Argania Editio, del qual som autors Llorenç Sàez, Pere Aymerich i qui signa aquestes línies.

El Llibre Vermell ha estat concebut com a publicació del resultat de més de set anys d'investigació però també com a instrument per donar a conèixer als amants de la natura i als ciutadans en general les que podríem considerar "joies" de la nostra flora, tant les espècies que només es troben a Catalunya (espècies endèmiques catalanes) com aquelles que es troben en perill d'extinció. Per això hem fet un esforç especial de presentació didàctica, en forma de fitxes, on totes les espècies tractades tenen la nomenclatura científica actualitzada, una descripció botànica, les principals característiques biològiques (època de floració, àrea de distribució, ecologia, etc.) i un apartat específic sobre l'avaluació de l'estat de conservació: nombre de poblacions, cens d'individus, amenaces que les afecten, mesures de protecció, etc. i la categoria de risc que li correspon d'acord amb estàndards internacionals vigents (2001) de la UICN (Unió Internacional per a la Conservació de la Natura). Cada fitxa es completa amb il·lustracions (fotografies de totes les espècies), un mapa de distribució i una bibliografia extensa (en total, més de 1.500 referències bibliogràfiques).

Fitxa del Llibre Vermell per a la falguera *Asplenium seelosii* subsp. *catalaunicum*

Les plantes amenaçades

Els resultats del Llibre Vermell ens indiquen que a Catalunya hi ha 199 espècies amenaçades, 37 de les quals en perill crític (categoria internacional CR), i 17 més que ja es troben extingides al nostre territori, nombre que podria ser més elevat perquè, de fet, hi ha espècies que no han estat vistes des de fa més de quinze anys, com és el cas de l'orquídia *Gymnadenia odoratissima*, observada fins als anys 1980 en tres punts dels Pirineus orientals, o d'*Anthericum ramosum*, trobada per darrera vegada a la muntanya d'Alinyà (Alt Urgell). Aquestes plantes en situació d'alt risc tenen poblacions molt petites (en alguns casos no se'n coneixen més de 25 individus) o bé estan concentrades en superfícies molt petites, d'uns pocs metres quadrats. La situació és particularment alarmant per a un grup d'espècies d'ambients salins de la plana d'Urgell, que depenen de la conservació de petites taques de terreny sense cultivar i que ja han estat molt alterades, entre altres raons perquè han estat utilitzades com a abocadors. El principal factor de risc per a les plantes amenaçades és la destrucció dels seus hàbitats, tant per transformacions extensives del territori (urbanització al litoral i prelitoral, regadiu a la plana de Ponent) com per petites actuacions localitzades i fàcilment evitables (obertura d'una carretera o pista, creació d'una pedrera o un abocador, etc).

Gran part de les plantes amenaçades estan protegides legalment gràcies al Decret 172/2008, de creació del Catàleg de flora amenaçada de Catalunya. Però cal que la normativa proteccionista es vagi actualitzant, ja que no totes les plantes amenaçades tenen aquesta cobertura legal, incloent-ne algunes en situació molt dolenta com *Teucrium campanulatum* o *Ceratophyllum submersum*, la supervivència de les quals depèn del que es faci en dues petites basses situades respectivament al Segrià i a l'Alt Empordà.

L'esperó de Bolòs (Delphinium bolosii) és un endemisme que només es troba en un punt del Priorat i als penya-segats del Segre aigües avall d'Artesa. S'ha extingit de Sant Llorenç del Munt i algunes poblacions són amenaçades per la pràctica de l'escalada. (Foto: Maria Bosch©)

Mestre Pastisser i
Artesà del Dolç
Francesc Macià 43
Vilanova i la Geltrú
Telèfon 93 893 06 20

Pastisseria Blanch

Per als autors és molt important que la feina realitzada pugui arribar al coneixement dels membres actius de la nostra societat, com ho són els socis de les entitats excursionistes com ara l'A.E. Talaia, que coneixen i estimen la natura, que cada setmana tresquen pels camins del país, i que poden constituir una excel·lent xarxa d'observadors de la nostra flora singular. Algunes comarques, com ara la Garrotxa, el Ripollès, l'Osona o les Terres de l'Ebre ja han iniciat l'organització de grups de seguiment de la flora a l'entorn d'entitats naturalistes i/o excursionistes, amb una extraordinària efectivitat. Per això, permeteu-me fer un breu resum de les conclusions principals de l'obra i destacar algunes espècies del vostre àmbit d'actuació, la comarca del Garraf i les terres properes.

Les plantes endèmiques

A Catalunya tenim una flora vascular (falgueres i plantes amb flors) que compta amb 3.600 espècies, més d'una quarta part del total de les existents a Europa. Hi ha espècies d'àmplia distribució i d'altres que es troben exclusivament (endèmiques estrictes) o majoritàriament (més del 50% de l'àrea de distribució o del nombre d'efectius; subendèmiques) al territori. El total d'espècies endèmiques és de 127, és a dir, que gairebé un 5% de la nostra flora és exclusivament catalana i, per tant, com a país, tenim la primera responsabilitat mundial en la preservació d'aquesta biodiversitat.

L'obra

El Llibre Vermell és fruit d'un treball d'investigació original, iniciat l'any 2003, que ha comptat amb el suport de la Institució Catalana d'Història Natural, cinc col·laboradors i més de cent experts consultats. El finançament ha anat a càrrec de l'Institut d'Estudis Catalans i de l'Institut Botànic de Barcelona per a la recerca, i de la Fundació Carl Faust i de CatalunyaCaixa en conveni amb el Departament de Medi Ambient de la Generalitat de Catalunya per a la publicació.

Coberta del Llibre Vermell,
editat l'octubre de 2010

Viatges Abelux

Carrer de Josep Llançà 15
Vilanova i la Geltrú
telèfon 93 811 51 28
vilanova-g@abelux.com
www.abelux.com

Autocars Vendrell

Taxis, minibusos i autocars
Telèfon 938 922 544
info@autocarsvendrell.com
www.autocarsvendrell.com

Avinguda de Francesc Macià 81
Vilanova i la Geltrú
telèfon 93 815 83 27

Laboratoris fotogràfics
Revelat una hora
Ampliacions Murals en 24 hores

Centre Fuji

A photograph of a person climbing a steep, light-colored rock face. The climber is positioned near the top of the frame, silhouetted against a clear blue sky. The rock face is textured and shows signs of weathering. A rope is visible running down the side of the cliff. The overall scene conveys a sense of adventure and physical challenge.

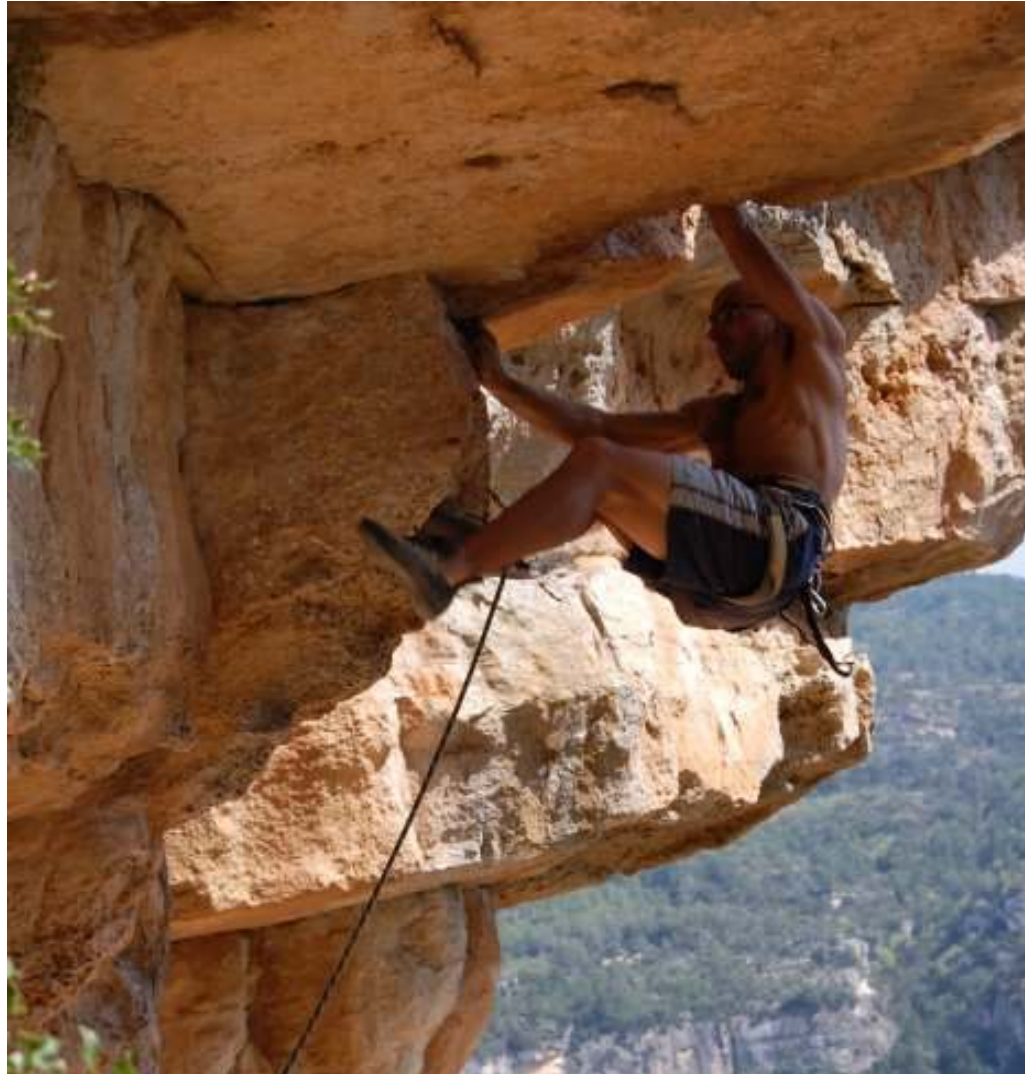
El GEAM 40 anys de maduresa i experiència

Nacho Florenciano

Membre del
Grup d'Escalada i Alta Muntanya (GEAM)

Avui en dia, tenir 40 anys és senyal de maduresa, experiència, serenitat... però també de fortalesa i agilitat. I això són precisament les virtuts actuals del GEAM. Després de quatre dècades estem vivint una segona joventut. No sabem si és per la nova Junta de l'entitat o per la nova direcció de la secció o pel bon moment que travessa l'escalada a Vilanova i a la comarca, però el que sí que sabem són els fets tangibles que engloben les activitats del GEAM en els darrers anys. Des de l'obertura de vies d'escalada d'alta dificultat, tant en estil clàssic com en estil esportiu, fins a vies de grau més moderat, passant pel reequipament de dues zones prou conegudes pels escaladors locals: la Paret de la Talaia i les Penyes de Can Marcer. I no hem d'oblidar tot el seguit d'actes que s'han fet el darrer any amb motiu dels 40 anys del GEAM: sopars per als socis de la secció, presentació a la Talaia d'activitats dutes a terme per membres del GEAM i un calendari ple de propostes de caps de setmana.

Perquè si hi ha alguna cosa que caracteritza el GEAM i la seva gent són les ganes de fer activitats tant d'escalada com d'alta muntanya en sortides quotidianes entre amics o sortides programades amb objectius més ambiciosos. Aquesta és la clau de l'èxit de la secció: no parar de fer coses, poc a poc, ben fetes, gaudint de la natura, aconseguint que la gent

Des dels inicis de l'escalada a l'AE Talaia, als anys cinquanta del segle XX, fins ara, tant la tècnica com el material o la concepció de l'escalada han evolucionat molt, però de la mateixa manera que en els inicis, els escaladors actuals continuen essencialment esperant el mateix d'una paret: que sigui franca, que els aportí experiència i emocions i que, en superar-la, sentin la satisfacció d'haver tingut un contacte gairebé íntim amb la roca.

**Confia en nosaltres
Dóna sentit a la teva llar**

**Plaça de La Vila 12, Vilanova i la Geltrú
Carrer de Sant Joan 5, Vilafranca del Penedès**

El Grup d'Escalada i Alta Muntanya es va fundar el març de l'any 1970. L'any 2010, en celebrar el 40è aniversari, els seus membres van reequipar vies a les parets de Can Marcer i de la Talaia, dues de les escoles d'escalada talaïenques per excel·lència. Precisament en aquest últim indret, la Paret de la Talaia, més de mig segle abans escaladors de l'entitat havien realitzat els primers intents seriosos d'escalada a la nostra comarca, amb una doble corda de cànem i unes novedoses clavilles d'expansió de fabricació casolana que van permetre, per primera vegada, superar tota la paret.

s'ho passi bé... i, de tant en tant, fer una activitat de currículum, que passi a la "petita" història del GEAM i de retruc a la història de l'escalada estatal. No hem d'oblidar que el GEAM, al llarg d'aquests 40 anys, ha estat present a nivell comarcal, estatal i mundial. Tenim activitats d'escalada i d'alta muntanya repartides per tot el món i ens sentim molt orgullosos de tota aquesta gent que ha fet història a casa nostra.

I retornant al principi, amb la maduresa, l'experiència, la serenitat, la fortalesa, l'agilitat i les bones maneres de fer les coses, convidem tots els socis que segueixin fent activitats que escriguin els seus noms a la història de la secció i de l'entitat, i que sàpiguen que el GEAM sempre estarà al seu darrere.

L'escalada, com la resta d'activitats de muntanya, és una bona escola per a la vida. Té el do de potenciar les qualitats humanes dels que hi participen. Els escaladors s'encorden entre ells per superar un pas complicat, una paret aèria, o bé passen nits suspesos en el buit per reprendre la grimpada amb la sortida del sol. Amb el temps es va creant un fil finíssim que no es veu però que uneix aquelles persones per a tota la vida. La disciplina, els objectius comuns, la preparació i la concentració, l'experiència i la intuïció són necessaris per aconseguir amb èxit parets i diedres, i també per consolidar amistats i coneixences fent escalada.

Farmaciola bàsica de muntanya

Ignacio Monedero

A la muntanya, l'atenció mèdica davant una urgència pot demorar-se hores i fins i tot dies (en cas de zones molt aïllades). Per això, seria aconsellable que qualsevol practicant d'esports de muntanya tingués uns coneixements sanitaris mínims i, a la vegada, que disposés i sabés utilitzar una farmaciola de primers auxilis.

El contingut d'una farmaciola de muntanya resta subjecte a diferents factors que hauríem de tenir en compte si volem que sigui útil, lleugera i poc voluminosa, és a dir, versàtil.

No és el mateix una farmaciola individual que una de col·lectiva. L'activitat que realitzem també condiciona el contingut de la farmaciola, tenint en compte el tipus de lesions que aquesta activitat potencialment pugui produir.

Una farmaciola només serà útil si el seu propietari sap utilitzar-la. Per això no n'hi ha prou amb dur-la durant les sortides a la muntanya; cal estar familiaritzat amb el seu contingut, possibilitats i limitacions.

Materials d'una farmaciola bàsica:

Flassada tèrmica
Guants d'un sol ús
Mocador triangular de roba per improvisar embenatges
Benes amples (5 cm)
Benes elàstiques
Tiretes per tallar a la mesura necessària
Esparadrap ample i fort (3 cm i 5 cm)
Punts de sutura adhesius (Steristrips)
Compeed grans per a les butllofes
Gases hidrofíliques (10 x 10)
Agulla o fulla de bisturí, per a l'extracció d'objectes punxents de la pell, buidat de butllofes, etc.
Imperdibles variades
Tisores
Navalla petita multiusos

Fàrmacs d'una farmaciola bàsica:

Betadine líquid o en gel
Antihistamínic: Ebastina (o qualsevol altre de la mateixa família) 10 i 20 mg. En cas de reacció al·lèrgica o picades d'insectes.
Antiinflamatori / analgèsic: Ibuprofèn 600 mg i paracetamol 650 mg
Antibiòtic: Amoxicilina 500 o 750 mg. En cas de febre durant més de 3 dies o d'infeccions en ambients aïllats. Pregunteu sempre abans d'administrar si es pateixen al·lèrgies a penicil·lines. Si no se sap, no l'administreu.
Vasodilatadors: Aspirina 100 mg per a possibles cardiopaties.

Atenció: Tots els medicaments tenen contra-indicacions i efectes secundaris que poden ser peril·losos. La utilització de medicaments per persones sense coneixements sanitaris és arriscada i només ha de fer-se en situacions d'urgència i quan la consulta amb un metge sigui impossible. Cal tenir a mà les instruccions de tots els fàrmacs amb la data de caducitat apuntada en cadascun d'ells. Portar una farmaciola o que hi hagi personal amb coneixements sanitaris en el grup no pot substituir mai una bona planificació i preparació de la sortida. Cal també saber retirar-se a temps i evitar situacions de risc innecessari.

Farmàcia Jorba

Carrer Olèrdola 39
Vilanova i la Geltrú
telèfon 93 815 63 46
farmaciajorba@cofb.net

Professionals de la visió
i l'audició

Audífons: digitals programables,
analògics, invisibles,
intro-auriculars
o retro-auriculars

Carrer Josep Coroleu 74
telèfon 93 815 74 72

Rambla Principal 55
telèfon 938 143 862

Fer^optica

senderisme a la Talaia

Agustí Poch

Els senders no únicament estan pensats per desplaçar-se d'un punt a un altre; a l'hora de planificar el seu recorregut també es procura que passin pels indrets més interessants de la zona que travessen. D'aquesta manera podem descobrir paisatges i monuments històrics o artístics que possiblement passarien desapercebuts.

A la Talaia les activitats senderístiques van començar el dia 27 d'octubre de 1984 amb l'etapa Fredes - Refugi del Mont Caro del GR-7. Durant els dos cursos següents es va seguir aquest sender, travessant el país de sud a nord, fins arribar a la Pica d'Estats, el cim de la qual es va assolir el 7 de setembre de 1986.

Una vegada finalitzat el GR-7 es va continuar amb la travessa Vilanova - Canigó combinant trams dels senders GR-5, GR-2 i GR-11. Aquesta aventura, que es va allargar durant tres cursos, s'acabà el 8 de juliol de 1990.

El senderisme, tal com el coneixem avui en dia, va néixer a principis del segle passat a França i ràpidament es va estendre per tot Europa. Aquesta pràctica excursionista, que té com a objectiu recórrer els camins d'una xarxa degudament senyalitzada, es va iniciar a Catalunya l'any 1973 amb la creació del Comitè Català de Senders a proposta del Club Excursionista de Gràcia.

El dia 2 de març de 1975, a l'ermita de Sant Blai, situada entre Tivissa i Benifallet, va començar la senyalització del primer sender en terres del Principat, el GR-7. A partir d'aleshores, les marques blanques i vermelles dels senders de gran recorregut (GR) i les blanques i grogues dels de petit recorregut (PR) s'han estès per tot el territori senyalitzant una xarxa de camins que actualment arriba gairebé als 5000 quilòmetres.

A la pàgina anterior:

Congost del riu Matarranya. Sortida inaugural del curs 2010-2011. Travessa de Fredes a Beseit, efectuada els dies 18 i 19 de setembre de 2010.

A l'esquerra:

Baixant el Portarró d'Espot. Al fons, l'estany Llong. Travessa d'Espot a Boí, sortida inaugural del curs 2009-2010 efectuada els dies 26 i 27 de setembre de 2009.

A dalt:

Travessant el congost del riu Matarranya en la sortida inaugural del curs 2010-2011, de Fredes a Beseit, efectuada els dies 18 i 19 de setembre de 2010.

A la dreta:

Pujant cap a Sant Climent, de camí cap a Arbúcies, envoltats de neu. Etapa 3 del GR-83, de Viabrea a Arbúcies, efectuada el 10 de gener de 2010.

Fotos: Secció de Senders

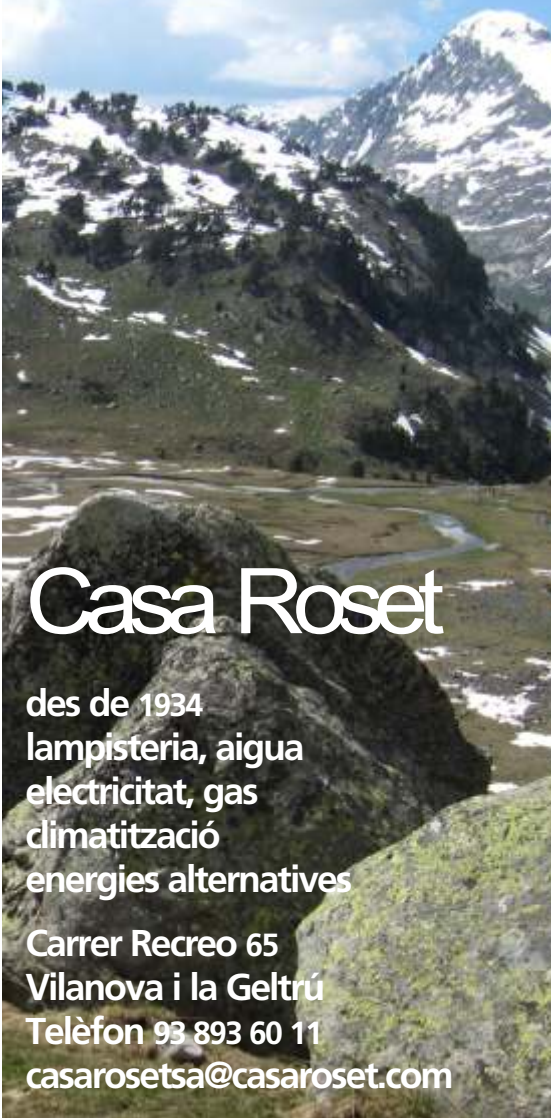
Per tal de canalitzar aquesta activitat senderística, que cada vegada aplegava més persones, el 14 de setembre de l'any 1990 es va crear la Secció de Senders dins de l'AE Talaia. A partir d'aleshores la Secció ha mantingut ininterrompudament la seva activitat organitzant sortides mensuals per tal de recórrer els diferents senders del nostre territori.

Cal destacar, per la seva llargada, 583 km, el recorregut del Sender del Mediterrani, GR-92, que va començar el 24 de novembre de l'any 2002 a Portbou i va finalitzar el 4 de març de 2007 a Ulldecona.

Com a inauguració o cloenda del curs també s'han fet sortides singulars com ara la mítica baixada pel torrent de Pareis, el setembre de l'any 1995, o la impressionant passejada pel camí de l'Arxiduc, l'octubre de 1997, totes dues a l'illa de Mallorca. Més recentment, el setembre de l'any 2009 vàrem fer la travessa Espot - Boí tot passant pel Parc Nacional d'Aigüestortes, i el passat setembre, el recorregut Fredes - Beseit travessant l'espectacular engorjat del riu Matarranya.

Els últims cursos hem anat combinant les etapes de dos senders: d'una banda el Camí del Nord, GR-83, que vàrem començar el mes de novembre de l'any 2009 a la platja del Callao, a Mataró, i que ens portarà novament al cim del Canigó; i de l'altra, el sector nord del sender circular GR-3 que des de Santa Maria de l'Estany puja cap a les terres del comte Arnau. Les últimes etapes d'aquests senders ens han portat fins a llocs tan interessants com la fageda d'en Jordà, Beget, Sant Joan de les Abadesses, Campdevàrol, el santuari de Montgrony o Castellar de N'Hug.

Actualment, per tal de descansar una mica dels llargs desplaçaments a què obliguen les etapes d'aquests dos senders, hem escollit un camí proper: la VIII Caminada de Resistència de Rams que van organitzar els

Casa Roset

des de 1934
lampisteria, aigua
electricitat, gas
climatització
energies alternatives

Carrer Recreo 65
Vilanova i la Geltrú
Telèfon 93 893 60 11
casarosetsa@casaroset.com

nostres companys del Centre Excursionista del Penedès el 28 de març de l'any 2010. Segons els seus organitzadors, l'objectiu d'aquesta Caminada era seguir una part de l'antiga Carrerada o Camí Ral que pujava de Barcelona cap a les terres interiors. Així doncs, la Caminada sortia de Vilafranca del Penedès pel camí de Font-rubí per anar a enllaçar amb la Carrerada prop de la masia de Santsuies i seguir-la cap a la Llacuna, el castell de Queralt i Bellprat per finalitzar el seu recorregut a Santa Coloma de Queralt.

El quilometratge total de la Caminada és de l'ordre de 42 km, que nosaltres hem dividit en tres etapes. La primera, que es va fer el 13 de març, va ser d'uns 15 km i ens va portar de Vilafranca a Font-rubí. A la segona, d'uns 14 km, començarem el recorregut a Font-rubí i anàrem cap a la Llacuna per acabar a Cal Sià, una masia fortificada que hi ha prop de la carretera de Santa Coloma. Finalment, a la tercera, d'uns 13 km, passarem pel castell de Queralt i Bellprat i acabarem a Santa Coloma de Queralt.

M'és del tot impossible parlar del Montclar i no recordar la figura del Joan Virella. Per moltes circumstàncies, però bàsicament per l'amistat, admiració i respecte que li tenia m'ha tocat parlar d'ell en diverses ocasions, des del dia del seu enterrament mentre dipositàvem les seves restes al cementiri de Vilanova, en diverses presentacions de reculls de la seva obra, fins recentment al butlletí de la Biblioteca Museu Balaguer. No em sap greu, i tant és així que crec que hem de fer constantment un esforç per tal que persones que tant han influït en la forma de ser de la nostra Talaia no quedin en l'oblit. Deia en la col·laboració citada més amunt "Molts dels excursionistes que avui van a la Talaia potser no saben, potser no s'adonen i potser ningú no els ho explicarà mai, però la manera de fer de la casa que capten, es fan seva i transmetran amb les adaptacions i aportacions imprescindibles a les circumstàncies del moment, és producte de l'aportació d'homes com el Joan".

Si avui ho preguntéssim entre les persones més joves que fan la seva activitat a les seccions, molt probablement ens trobaríem amb la sorpresa que més de la meitat no han sentit a parlar mai del Joan, i això no pot ser. Els que ja portem un temps a la casa tenim l'obligació de transmetre els valors, però també la història.

La revista és una eina clau en aquesta feina però no n'hi ha prou, cal fer alguna cosa més.

En Joan Virella va fer una enorme feina amb les marxes de la Talaia, de la mateixa manera que l'han feta posteriorment l'equip de persones que se n'ocupen i especialment l'actual. Dedicava molts diumenges a preparar els itineraris, que habitualment eren una mica més allunyats de Vilanova del que són ara. Aquests itineraris tenen actualment un valor afegit, a més del seu alt component paisatgístic i històric, sobretot si tenim present el

relat complementari que igual com ara es lliurava als marxadors. Què ha passat després de més de vint anys? Com ha canviat tot? Els camins es poden seguir? S'hauran convertit els corriols en pistes, les pistes en carreteres o simplement hauran desaparegut? Què ha passat amb aquells trams que a cop de tisora s'obrien per poder enllaçar dos punts de l'itinerari? Tot un repte.

A la secció de Muntanya ens vam proposar fer una mica tota aquesta feina i intentar repetir les marxes més significatives. És una feina enriquidora. Sant Honorat va ser la primera,

seguint el recorregut de la Marxa de Regularitat de Catalunya de l'any 1992 que va organitzar la Talaia dos anys després de la mort del Joan Virella. Ara ha tocat el torn al Montclar, amb l'itinerari de la Marxa d'Orientació per Descripció de la Talaia de l'any 1990.

En aquests itineraris alguns retornen a llocs que durant uns mesos van formar part de la seva quotidianitat, altres descobreixen indrets d'alt interès, però tots plegats coneixem una mica més el nostre país i ens sentim més formar part d'aquesta Talaia, amb el seu gran present fruit de la feina que persones com en Joan Virella (i evidentment no ha estat l'únic) van fer en el passat.

Tots sabem, o no, que en Joan Virella va morir ara fa 21 anys en un revolt del camí, una mica més d'una hora després de sortir del poblet de Pontils, en arribar a un indret on calia passar uns camps i enfilarse cap a l'altre costat d'una petita depressió. Formava part de l'equip que obria la marxa de la Talaia d'aquell any i darrere d'ells els primers equips ja havien sortit també del poble. Va caure mort sobtadament al mig del camí.

Mesos després, la Talaia va posar una pedra amb una placa commemorativa a la vora del lloc dels fets, una mica apartada del camí amb

Fitxa Tècnica

Excursió organitzada
per la Secció de Muntanya, 20 de febrer 2011
Sortida i arribada: Pontils
Recorregut total: 17,7 km
Temps real de marxa: 4h 40 min
Desnivell acumulat: 600 m

la voluntat que perdurés. Molts de nosaltres hi havíem tornat, però ara ja feia molts anys que jo, personalment, no havia tornat a trepitjar aquest punt.

El dia 20 de febrer de 2011 va fer un dia estrany al Montclar, va estar tapat tot el matí i fins que no vam baixar no es va aclarir. Després un dia esplèndid. Seguir la descripció de la marxa no va ser especialment complicat, encara que en algunes ocasions vam haver d'improvisar. Només a la sortida les coses ja no lligaven tal com ens esperàvem. Si en algun lloc canvien més els camins és a la vora dels pobles, fins i tot a Pontils.

L'escenari de la pedra amb la placa està però intacte, sembla que el temps no hagi passat, una mica més verda per l'acció de l'atmosfera sobre el material de coure però el mateix camí, els mateixos camps, fins i tot l'ordi que treia el cap em fa l'efecte que tenia el mateix to de verd, potser vam arribar a la mateixa hora. Vaig voler avançar-me als meus companys i arribar una mica abans per poder tenir uns moments d'intimitat amb l'amic perdut; després vam fer un recordatori general, un acte d'entitat.

Com si estès preparat, el camí que continua des del punt del monòlit, està totalment perdut i vam haver d'utilitzar el sentit de l'orientació per continuar l'itinerari fins a tornar a coincidir amb la descripció de la marxa. La pujada al Montclar, totalment emboirat, ara es fa per un camí molt fressat, és aquell mateix que ens vam trobar durant la preparació i que ens va semblar un gran descobriment.

L'excursió no és curta i el comentari que ens fèiem era de com era que el dia de la marxa els participants tenien previst arribar a Pontils abans de dinar. Si que corrien! A més, la baixada del Montclar no és precisament planera. Des del punt més alt de la Mola i deixant enrere el castell i l'ermita, es baixa fort

seguint el llom per un conglomerat descompost amb importants pendents a la dreta i un bon estímbol a l'esquerra. Una baixada molt interessant. Algú, durant aquest anys, ha fet desaparèixer el camí de prop de la carretera i l'arribada a Vallespinosa va ser per asfalt. A més semblava que davant nostre una màquina hagués obert i eixamplat els camins, tant és així que el castell de Vallespinosa ens el vam trobar quasi per casualitat. També el poble està molt retocat i arreglat, però per l'estat del camí que ens hi va portar des del castell, sembla que allà no hi puja gaire gent.

Un dels altres grans atractius de l'itinerari és sens dubte el castell de Santa Perpètua de Gaià, també molt arreglat i en el qual encara s'estan fent treballs de consolidació. Esperem que no facin com a Subirats! I el tram que ressegueix el curs del Gaià per retornar a Pontils. Els últims minuts els vam fer per carretera.

Les noves tecnologies permetran a partir d'ara seguir l'excursió sense preocupar-se per trobar l'itinerari, encara que serà interessant veure com queda tot plegat d'aquí a 20 anys més. Quedem?

Un itinerari clàssic
dels excursionistes vilanovins

Ascensió al cim de la Talaia

des de Vilanova i la Geltrú

Resum de l'itinerari: Vilanova i la Geltrú (Plaça Xoriguer) - Bassa de Creixell - Trencall pas del Bou - pont autopista - Portal d'en Roc - Cim de la Talaia - Serra de Bonaire - Pla de les Palmeres - Barraca del Bruno - les Mesquites - Mas Torrat - Camí dels Escalons - Vilanova i la Geltrú

A la dreta:

Vista panoràmica des de la Creu de la Talaia.

Foto: Josep Blanes

Pàgina següent:

Cim de la Talaia. Foto: Josep Blanes

A sota:

Torre de guaita al cim de la Talaia.

Foto: Josep Blanes

La pujada al cim de la Talaia (279 m) és un dels recorreguts clàssics dels excursionistes locals. Aquesta ressenya ha estat facilitada per l'anomenada Colla dels Dimecres, un grup de veterans i veteranes talaïencs i altres persones independents que recorren periòdicament les nostres contrades.

L'ascensió a la Talaia sempre ha estat una activitat emblemàtica per als membres de la Talaia. Sembla que en assolir el cim del turó vilanoví s'estableixi una certa empatia entre caminaires i entitat. Per alguna cosa duem el mateix nom.

La Talaia és un excel·lent lloc de guaita des d'on es pot divisar una panoràmica extensa: cap a l'oest, una perspectiva sobre les zones de Rocacrespa, l'ermita de Lurdes, el pantà de Foix i les serralades que configuren el Penedès al seu darrere, amb el perfil del Montmell; cap a migdia i llevant, la plana costanera del Garraf des de Sitges fins a Cubelles, amb les petites serralades litorals que conformen aquest territori.

Avui, doncs, seguirem un recorregut de característiques pròpies del terreny calcari del Garraf, on la vegetació autòctona, com l'alzinar, ha estat substituïda per brolles i pinedes de pi blanc, que alhora també han estat malmeses pels incendis forestals. Trobareu les pinedes combinades amb màquia dita de llenticle i margalló, on també es troben el garric o coscó, la gatosa o argelaga, el càrritx o carç i, entremig, les brolles de bruc d'hivern i de romaní, i també d'altres que farien la llista molt llarga. Comencem, doncs, a caminar!

Plaça Xoriguer (Vilanova i la Geltrú) 0 h

Des de la plaça Xoriguer seguim de cara amunt el carrer de Josep Coroleu fins a la cruïlla amb la ronda Ibèrica, deixant a la dreta l'edifici dels Jutjats. A l'altra banda de la rotonda surt un vell camí encastat entre marges que cal evitar en cas de pluja i que ens enllaçarà amb el camí dels Escalons. Més enllà passem per sota el túnel de la C-31 i continuem amunt entre horts, camps de conreu i alguna nau de serveis, fins arribar al creuament amb la carretera de la Plana, just davant de la masia de la Bassa Creixell, més coneguda com la Figuera.

Bassa de Creixell 0 h 27 min

A l'altra banda de la carretera seguim el mateix camí dels Escalons fins arribar a un trencall on anirem a l'esquerra cap a la urbanització del Pas del Bou, entremig de casetes i horts familiars. Més endavant, seguint l'antic camí de Mas Roig, superem les parcel·les de la urbanització Corral d'en Roc i creuem el pont de l'autopista C-32.

Pont sobre l'autopista C-32 0 h 57 min

Tot just travessat el pont girem a l'esquerra per un senderó que segueix una estona la tanca

metàl·lica de l'autopista. El camí continua amunt per un carrer mig urbanitzat i desemboca a l'antiga Carrerada i al costat del Portal del Roc, una instal·lació de pitch & putt. Anem a mà dreta i amunt, per la Carrerada, i pocs minuts més tard arribem a una cruïlla de quatre camins, al peu de la Talaia.

Peu de la Talaia 1 h 03 min

Arribats a la cruïlla, salvem la cadena que barra el pas als vehicles i triem la pista ascendent i encimentada que s'enfila pel llom de la muntanya. Aviat arribem a l'alçada de la primera torre d'alta tensió. En aquest punt podem optar per continuar per la pista o per derivar per l'antic sender entre roques i pedregam, més entretingut i difícil però més natural i autèntic. A la part més alta trobem una pineda esclarissada i dividim a mà dreta la torre de vigilància forestal. Pel viarany de l'esquerra anem fins al mirador de la Creu, on podem observar una esplèndida panoràmica del vessant oest. Continuem amunt cap al peu de la torre de vigilància.

Cim de la Talaia (279 m) - La Taula de Pedra 1 h 37 min

El cim de la Talaia té la Taula de Pedra, situada al costat del camí, on s'acostuma a esmorzar. Molt a prop de la torre de vigilància podem

observar el Cocó, una petita cisterna que recull l'aigua de pluja. Continuem la ruta per la pista cimentada, avall i cap a llevant. Ben aviat, però, en el primer trencall deixem la pista de baixada i seguim a l'esquerra el camí de la carena. Carenegem una bona estona per la serra de Bonaire, guanyant i perdent alguns desnivells.

Pla de les Palmeres 2 h 17 min

Hi arribem després d'una bona estona de camí. Travessem una barrera per als vehicles i trobem un camí perpendicular. A mà esquerra aniríem cap a la Casa Alta. Nosaltres anem a mà dreta i passem per la serra del Gat. Entre vinyes i bosc arribem a la barraca d'en Bruno i continuem fins a un trencall: a mà esquerra aniríem cap al mas de l'Artís, però nosaltres anem a mà dreta, cap al mas Coloma i les Mesquites. Més avall deixem de banda el trencall del fondo de la Miquela, i uns minuts més tard el camí de Cal Baró, per ficar-nos a la confluència de diversos camins que originen el camí del Escalons. Deixem a mà esquerra el mas Torrat. El camí ens duu a creuar un túnel que passa per sota l'autopista. Ben aviat tornem a ser a la zona d'horts i casetes agrícoles i ben aviat fem novament cap a la bassa de Creixell.

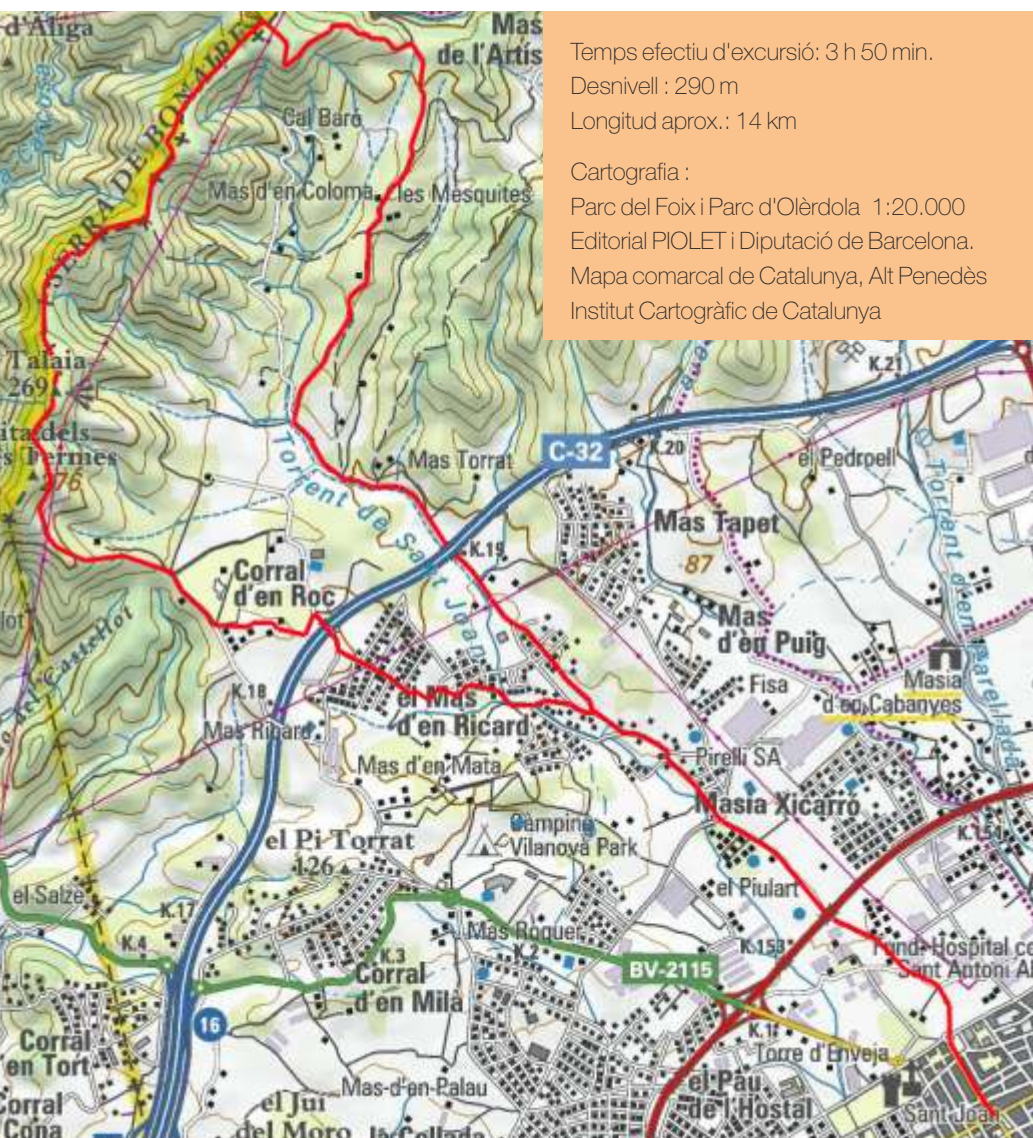
Bassa de Creixell 3 h 33 min

Travessem la carretera de la Plana i desfem el tram de camí que ja coneixem fins a la rotonda de la ronda Ibèrica. Entrem al nucli urbà de Vilanova pel carrer de Josep Coroleu.

Plaça Xoriguer (Vilanova i la Geltrú) 3 h 50

Punt final del recorregut.

NOTA: Els horaris indicats són de temps efectiu de marxa i no inclouen aturades.

Temps efectiu d'excursió: 3 h 50 min.

Desnivell : 290 m

Longitud aprox.: 14 km

Cartografia :

Parc del Foix i Parc d'Olèrdola 1:20.000

Editorial PIOLET i Diputació de Barcelona.

Mapa comarcal de Catalunya, Alt Penedès

Institut Cartogràfic de Catalunya

Herbolari l'Espígol

Bio des de 1982
Gran assortiment de productes energètics per a esportistes
Especialitzats en productes ecològics
Herbes, dietètica, formatges i especialitats
Rambla de la Pau 103, Vilanova i la Geltrú
tel i fax 93 815 13 11
herbolariespigol@gmail.com

Competició: els esports d'aventura des del vessant més exigent

Manuel Castillón i Anto Olivares

En Jaume Soler Serrano té 44 anys i és bomber professional al parc de Vilanova i la Geltrú. També és soci de la Talaia i un dels membres actius del GEAM. A més a més, forma part de l'equip Sambari X-Trem (amb Joaquim del Río, Xevi Guinovart, Jordi Capell, Pedro Amo i Uxue Fraile), que l'any 2010 ha aconseguit el Campionat i la Copa Catalana de Raids d'Aventura

En què consisteixen els raids d'aventura?

És una competició multidisciplinar que, per normativa, ha d'aplegar fins a sis proves de diferents esports com poden ser tir amb arc, patins en línia, caiac, curses a peu, en bicicleta tot terreny, proves amb corda (espeleologia i escalada)... Cada competició es divideix en diferents seccions i tota l'estona et bellugues amb cartografia; és a dir, en el moment de la sortida et donen uns llocs de pas que atorguen una determinada puntuació. Per exemple, la secció 1 pot ser una cursa en bicicleta de muntanya amb quatre punts de pas i al cinquè

hi ha un control de canvi de secció. Has d'intentar passar per tots els punts, però has de valorar quin recorregut tries perquè hi ha un horari de tancament de la secció i potser t'has de saltar alguna balisa (punt de pas) per arribar a temps, perquè al final no compta qui arriba primer, sinó qui suma més punts.

Sembla molt complicat...

El que passa és que l'estratègia és superimportant en els raids d'aventura. No és només qüestió de saber llegir bé un mapa, sinó que la resta de l'equip vagi calculant l'horari, que tothom aporti el seu granet de sorra.

Quants membres d'un equip han de participar en una competició?

Els equips poden ser de fins a sis corredors i a Catalunya, actualment, sempre n'hi ha d'haver tres en cursa que no es poden canviar perquè no hi ha relleus. Abans també hi havia la modalitat 2 més 1, que a nosaltres ens anava molt bé perquè sempre n'hi havia un que podia descansar o reservar-se per a una prova més forta o que requerís una especialització més gran, el rem per exemple. Ara ja no, ara hem arribat a un punt en què tots hem de saber fer de tot.

Parlant de l'equip, vull fer una puntualització: aquest any (el 2010) el Pedro Amo no va córrer perquè estava treballant a Galícia i, per tant, no s'ha pogut proclamar campió de Catalunya ni de la Copa. En el seu lloc va córrer l'Eli Socies.

Quantes proves hi ha al Campionat i a la Copa?

El Campionat de Catalunya es disputa en una prova única i tots els participants de l'equip -tres- han de tenir la llicència de la FEEC.

Aquest any el vam córrer el Jordi Capell, l'Eli Socies i jo; l'any passat també vam quedar els primers, però com que corriem amb la Uxue Fraile, que té llicència del País Basc, no ens van donar el Campionat.

Pel que fa a la Copa, es disputa com una lliga, d'entre sis i nou proves, segons els organitzadors.

Quina durada tenen els raids d'aventura?

Al principi eren raids de dos dies, de caps de setmana, però cada vegada hi anaven menys equips perquè la Copa Catalana i la Copa Espanyola tenien el mateix format i la penya s'estimava més córrer l'Espanyola, que s'omplia d'equips catalans que no corrien a Catalunya. Després es van fer tipus Open, d'un sol dia i en modalitats de 6 o de 12 hores. Ara s'ha triat una fórmula mixta, com un Open Raid d'un dia, però amb una jornada més llarga.

Quines disciplines esportives hi hauria en un raid estàndard?

Estaríem parlant d'un raid d'un dia amb un recorregut d'entre 90 i 150 quilòmetres, segons qui l'organitzés. Hi podria haver una etapa de 20 quilòmetres en BTT i després una via ferrada; una altra etapa de 15 quilòmetres en bici; un tresc d'orientació; una etapa de patins en línia d'uns set quilòmetres, que gairebé sempre són de pujada; una prova de caiac; una prova de cordes amb un descens en ràpel i una pujada amb júmars; una via d'escalada de dificultat mitjana, on compta el temps; una petita prova de natació; el descens a alguna cova on hi ha amagada la balisa; algun barranc... Els organitzadors sempre busquen, però, que la gent s'ho passi bé i que els riscos estiguin controlats al màxim. Sempre hi ha molta seguretat; els barrancs, per exemple, estan neutralitzats entre el punt d'entrada i el de sortida, per evitar accidents. Amb tot, el que marca la diferència són les etapes nocturnes. Si tens habilitat per orientar-te de nit, tens molts punts al teu favor.

Com et vas iniciar en aquest món?

Vaig començar fa uns set anys, en un Raid del Garraf, de la mà del Ricard Belascoain. A partir d'aquí, ens vam liar amb els companys i vam muntar el Sambari. Ja havia escalat molts anys, m'havia comprat una bici de muntanya i vaig decidir canviar una mica de xip.

Té futur una disciplina tan exigent?

La veritat és que en els opens hi ha molt ambient i molta gent jove, que no hi van per guanyar sinó per participar, per passar-s'ho bé. En canvi, a les modalitats d'elit, les copes i els campionats, els darrers anys sembla que hi ha un cert estancament i que la gent és més gran.

el buen tapeo

Mesón El Giraldillo

Direcció, Fernando Gómez
a l'hostaleria des de 1965

Pelegrí Ballester 19-21
Vilanova i la Geltrú
Telèfon 93 815 62 02

Potser pels preus que s'han de pagar?

No només per això. Participar en un open costa uns 60 euros, i en un raid espanyol sobre els 150; els internacionals són una altra cosa, ja que poden costar fins a 2.000 euros per equip. A això cal afegir els desplaçaments, els materials com les cordes, les bicis, els remes, els patins, el menjar, la il·luminació... Això fa que sigui molt difícil que un nano de 20 anys s'hi pugui dedicar perquè, a més, gairebé no hi ha espònsors.

Un bon i un mal record...

Com a bo, un raid que vam guanyar amb el Jordi Capell a Tremp, perquè era el primer que guanyàvem fora de casa, fora del Garraf. Recordo que vam arribar en bici a un poblet i vam preguntar a uns vellets si havien passat molts ciclistes. Ens van dir que no n'havia passat cap i així ens vam assabentar que, sense saber-ho, anàvem els primers. El pitjor record, el d'un raid a Cabra (Cordova) l'any passat, on vaig patir una forta hipotèrmia.

BOLETIN

de la

Agrupación Excursionista Atalaya

(Adherida a la F. E. M.)

CALLE DE SAN PABLO, 27, BAJOS

Número 1

Septiembre-Octubre 1957

SALUTACION

Con la aparición del primer número de este BOLETIN, modestamente damos nuestros primeros pasos en el estadio de la prensa local.

Nuestra Agrupación cuenta con pocos años de vida, pero mucho ha crecido. Recordamos muy bien cómo se formó. Y fué así: Elementos entusiastas del noble deporte excursionista que laboraban aisladamente, acordaron aunar sus actividades formando una asociación, que tomó el nombre de TALAIA. Reunímonos interinamente en el local de «La Unión Villanovesa». No faltaron personas desinteresadas que se pusieron a su frente —y algunas todavía continúan— dedicando a su buena marcha horas preciosas para otros menesteres. Así que nuestras posibilidades lo permitieron, nos trasladamos al actual local, donde con más holgura podemos reunirnos y cambiar impresiones.

Para que la Agrupación, y con ella su BOLETIN, puedan subsistir decorosamente, es necesario que todos sus componentes sigan sin escatimar esfuerzo alguno para su engrandecimiento.

El elemento femenino está bien representado en nuestra ATALAYA, lo que dá más aliciente y vistosidad a los actos que se celebran.

Ya podrán ver como el programa excursionístico elaborado para estos dos meses es sumamente atrayente, alternando lo que podríamos llamar de carácter turístico, con lo relacionado con el montañismo, la escalada y la exploración.

Nuestro historial es bastante extenso. Se ha participado, en competencia o en colaboración con otras entidades de Cataluña, en marchas de regularidad y otras pruebas, así como no ha faltado nuestra presencia en varios campamentos que han tenido lugar.

Procuramos ampliar nuestro material, contando con varias tiendas de campaña al servicio de los socios.

Dedicamos especial atención al servicio de billetes kilométricos, y su utilidad ha sido muy bien acogida por cuantos consocios han precisado de ellos. También se ha montado una pequeña Biblioteca, que puede servir de consulta.

Desde estas líneas damos nuestra más cordial salutación a las entidades hermanas de toda España, así como a las asociaciones villanovesas de toda clase. Y que nuestros colegas en la prensa disfruten de larga vida, tal como lo deseamos para nosotros.

Antoni Ordovàs

La revista assoleix el número 300

La tardor vinent, al setembre/octubre, farà cinquanta-quatre anys (1957) que l'Agrupació Excursionista Talaia publicava i feia sortir a la llum el primer butlletí destinat als seus socis i sòcies i envers l'afer excursionista. Un mitjà de comunicació de la jove associació que gairebé coincidía en aquelles dates (4 d'octubre) amb el que fóra el primer llançament d'un satèl·lit artificial de la Terra, l'Sputnik 1.

Després de quatre anys i mig de l'arrencada oficiosa en l'estada del 'Coro', el 1953, i oficial, des de 1955, va venir un començ on s'hagué de bastir el contacte amb l'associat a través d'uns simples programes esparsos que anunciaven excursions i actes a celebrar.

En aquell estiu de 1957, la junta directiva de la Talaia es plantejà la necessitat d'ajustar una via d'aproximació vers els membres de l'entitat (aleshores tres-cents socis inscrits) com podia ser la lletra impresa.

De vegades no se sap ben bé on comença un repte o una proposta que en el decurs dels anys es pot mesurar pels qui visqueren l'època com un prodigi, una bona sort, uns factors que foren propicis... Sense pressupost ni experiència en l'art de l'escriptura, observats per un règim autoritari, amb l'ai de les prohibicions, censures, les pors planant damunt una població que amb prou feina s'havia refet del sotrac d'una guerra incivil...

N'hi havia tantes, de mancances... i les improvisacions... De cop i volta, sense adonar-se'n, calia aprendre de meritoris en periodisme. Per redactar, compondre què, i el com... Anys a venir, els escarits butlletins van haver de passar per estretors de tota mena. La denominació "Boletín" només va durar fins al núm. 12, juliol-agost 1959, i la numeració s'acabà en el núm. 45, l'agost de 1963. En la revista núm. 256, d'abril-juny de 1997, en l'article "La llarga presència d'un butlletí excursionista", s'exposa l'evolució i tribulacions d'un llarg període de temps. Una

exposició aclaridora i de la qual ara no sembla necessari fer-ne una transcripció. El núm. 88, del març del 1968, encara du estampat el vistiplau de la censura.

No obstant això, aviat s'engegà en l'espai "Noticiario" el programa d'excursions, el moviment de socis d'altres i baixes, la classificació dels marxadors de l'entitat atrets a les proves de muntanya que llavors s'organitzaven a Catalunya, la llista dels primers llibres que s'adquirien per iniciar una biblioteca de caire muntanyenc i cultural, una proclama per augmentar el nombre d'afiliats: "La campaña pro-socios es una necesidad para nuestra agrupación. A ello estamos obligados si queremos que se desenvuelva como requiere el prestigio que ya tiene en nuestra localidad tan joven entidad como es la Agrupación Excursionista Atalaya, por lo que rogamos a los Sres. Socios colaboren aportando nuevas inscripciones, lo que agradeceremos."

Quan es van trametre els primers butlletins a d'altres entitats excursionistes foranes fent saber que aquí, a Vilanova i la Geltrú, també n'hi havia una altra de companya, tot seguit es va rebre amb optimisme l'intercanvi de les circulars de l'Agrupació Excursionista Ginesta (Tarragona), Centre Excursionista Els Blaus de Sarrià, Agrupació Excursionista Tierra y Mar (Sabadell), Sección Excursionista del Centro de Lectura de Reus, Associació Excursionista de Reus, Grupo Excursionista Colaborador de Vilafranca del Penedés, Sección Excursionista del Foment Martinense... Ja érem legalment reconeguts dins l'esfera excursionista ben arrelada al Principat i que tant va contribuir en el seu redreçament.

N'hi havia tants, de projectes! Al llarg de les dècades, un darrere l'altre hi ha hagut un enfilall d'aconseguiments amb molta voluntat i sacrifici... Posseir un estatge social en propietat; la formació de destacats escaladors i espeleòlegs, d'altíssim nivell; una expedició a un 8.000 m, el Cho-Oyu, a l'Himàlaia, per

commemorar el 50è aniversari de la Talaia; una marxa que començà amb un caràcter social i de fa temps és una prova de referència i que enguany arriba a la 53a edició; infinitat d'actes culturals, la Flama de la Llengua, senderisme, sardanes, exposicions, cursets de cara a la muntanya, activitats relacionades per salvar el medi natural...

Quan hom ingressa a una entitat, la que pertoqui, pot haver-hi un interès de profit, què en treuré? I en la resposta, a voltes hi cap la reflexió de quina prestació o servei es pot dedicar per al millorament d'un propòsit que per la motivació que sigui s'ha escollit.

D'aquestes 300 publicacions algunes han estat de ben escàs paper i minvat contingut, curulles però de bona voluntat i fe, i han fet en el seu moment un número correlatiu perseverant en la baula de la continuïtat. En alguna època es van publicar dotze números en un any i una vegada només un. En principi la lletra impresa és en llengua castellana per raons òbvies d'un temps i perquè la majoria d'aquella generació no havia rebut l'ensenyament adient en la parla pròpia del país. Tot i així, persones que ja venien d'abans del 1936 departien alliçonaments esporàdics per anar pal·liant el buit d'un temps de foscors. Miquel Fortuny, el primer president de la Talaia, persona de més edat, encetà el primer butlletí (Boletín) amb un escrit sobre el santuari de Bellmunt, una bonica descripció amb un aire anterior a l'"ordenació" del mestre Fabra. Més endavant sortirien treballs de recerca en geografia, toponímia, cartografia i reivindicacions que sempre arrossega l'excursionisme estudiós o responsable. I com no pot ser d'altra manera, s'enumeren reculls de travessades, escalades, exploracions, viatges, sortides matinals que són explicitades en to i encunyats personals en tan llarga tongada...

En el compendi dels esports, de totes les modalitats i disciplines, sempre hi ha d'haver un cronista, periodista, divulgadors que descriuen fil per randa els resultats obtinguts en una competició, dels protagonistes que hi han pres part... I la premsa especialitzada o no tant omplirà pàgines de cara a les multituds...

Adreçant-nos a un altre camp d'activitats que té per base la naturalesa de la gent que centra l'acció en un context més exempt d'exhibicions, si es vol deixar testimoniatge d'una modesta excursió per les rodalies, d'estar per casa, fins a una travessada muntanyenca de compromís, si el concursant hi té interès, llavors s'ha de fer d'assagista. S'autoimposa

un to de còmplice i autor que només ell/ella pot exposar i expressar en un dietari de camí l'íntima experiència, tant si va en grup o en solitari. Anotar una memòria del que ha viscut, una tendència dins l'excursionisme que ve d'antic.

És sabut que la literatura que descriu el món de la muntanya, que plasma els grans espais, és una assignatura d'arduós exercir. ¿Com es pot anotar en unes ratlles, un capítol, o en un llibre la bellesa d'un paisatge, la magnitud d'una paret immensa, la primera llum de l'alba arran d'una nit gèlida, l'esclat de la tempesta, amb el cos arraulit, la boniquesa del bosc, de la prada, el brunzit dels insectes, l'ornament dels arbres tardorals, la malenconia d'un capvespre, a tocar la fosca gola de llop puntejada d'estrelles? Unes companyonies properes compartint solituds i paraules. El desllorigament d'un múscul carregós... Si no més... Pinzellades que a estones es poden acoblar en un escrit i, llavors, pot haver-hi el neguit de donar-ho a conèixer a través d'unes planes que poden restar curtes i cal arrambar a una aproximació...

És el que s'exposa en aquestes pàgines de la nostra revista excursionista amb l'examen de mirar enrere. Admirant la tirada de publicacions que han estat possibles en la llarga trajectòria de 1957 a 2011 amb l'aplega d'una bona colla de col·laboradors i col·laboradores.

Tot, però, comptant amb el guiatge d'un Consell de Redacció de socis i sòcies, unes persones que sempre han hagut de posar la seva entesa en corregir, lligar caps, recompondre, coordinar, activar a efectes de l'edició... Una labor no sempre coneguda en l'aportació d'una comesa que el conjunt de l'entitat ha de valorar amb agraïment i estima.

Josep Blanes

Estem d'efemèride. La nostra revista, hereva d'aquells senzills butlletins dels inicis de la Talaia, ha assolit una xifra rodona i important: 300. Tres-centes edicions, tres-cents números des que l'any 1957, ara fa 54 anys, s'iniciava una aventura editorial que hauria de passar per moltes dificultats i censures, però que sempre resistia gràcies a l'empenta dels seus respon-sables i potser per allò que la nostra entitat sempre ha volgut deixar constància escrita de la seva trajectòria. En aquest article repassem la història d'aquesta revista, que va néixer sent un butlletí modest i que, amb el temps, ha esdevingut la revista que teniu a les mans.

El butlletí o revista de la Talaia té, a grans trets, dos grans períodes si ens hem de fixar en el seu format. El primer, des del seu inici, l'any 1957, fins al 1988, en què el format queda fixat amb un mida de mig foli (210 x 148,5 mm). Aquest antic format, que es manté durant un llarg període de 31 anys, coincideix amb la separació de dues èpoques diferents de progressió social. En el segon període, a partir del 1988, el butlletí canvia de mida i passa a DIN A4 (210 x 297 mm), que és l'utilitzat actualment i el que acabaran adoptant la majoria de publicacions modernes. De mica en mica, de butlletí es convertirà en revista, una revista social i excursionista que pretindrà donar a conèixer les activitats de l'entitat i compartir-les amb la seva massa social.

Però anem als inicis. L'Agrupació Excursionista Talaia es funda l'11 de setembre de 1955, i dos anys més tard sorgeix dins la junta directiva la inquietud de crear un petit mitjà de comunicació entre l'entitat i els seus associats. En aquella època, els socis i sòcies ja rebien uns senzills programes d'actes i excursions, però es trobava a faltar algun espai escrit on poder

transmetre tot allò que s'havia dut a terme, amb la intenció d'animar els excursionistes a tornar-hi i a informar-los dels llocs que s'havien visitat. A la novella entitat, doncs, era clar que faltava un òrgan de difusió de les activitats de l'excursionisme local.

L'epopeia del butlletí, doncs, comença el setembre de 1957. Els responsables de la seva edició van acordar que tindria un aspecte semblant al d'algunes entitats barcelonines que ja editaven publicacions pròpies. La junta de l'època va encarregar la tasca d'enegar el butlletí a un vell excursionista, Llorenç Domingo, al qual l'autor d'aquestes ratlles, un jove de 18 anys, havia d'ajudar en les tasques de redacció.

Així doncs, el núm. 1 del butlletí va sortir imprès en un foli doblegat per la meitat, amb un total de quatre pàgines. L'exemplar havia de servir per a dos mesos i hi apareixia una salutació inicial en rigorós castellà per exigències de l'època -i per evitar soroll de

sabres-, un relat de la vall d'Ordesa, escrit per Antoni Ordovàs, i un altre sobre el santuari de Bellmunt, del llavors president Miquel Fortuny, el qual tingué el coratge d'escriure'l íntegrament en català, cosa insòlita en aquells anys 50, i també sospitosa, si més no d'alguna activitat contrària al Règimen. Per acabar-ho d'adobar, a la contraportada hi apareixia un noticiari amb l'anunci d'un Cursillo de Gramàtica catalana. Tot un repte i tota una declaració d'intencions, per ser el primer número i per ser l'època que era!

Sense canviar la tònica establerta, s'anaren variant i millorant algunes qüestions segons les circumstàncies del moment, però no era fàcil. El que ara ens semblaria una fotesa, com augmentar la seva extensió de 4 a 8 pàgines i convertir-lo en mensual, com es féu l'any 58, suposava haver de gastar-hi més recursos, i la migrada economia d'aquells anys no permetia gaires alegries. A partir del núm. 4 es va decidir d'afegir-hi unes cobertes, amb un dibuix a la portada al·legòric de les excursions de la Talaia i l'excursionisme en general. La resta de la coberta es va omplir d'anuncis que ajudaven econòmicament l'edició.

Amb petites variacions en el nombre de pàgines o en les cobertes, doncs, a partir de l'any 60 a cada edició hi havia, almenys, un escrit en català. La primera pàgina s'havia convertit en una mena d'editorial i mentre Llorenç Domingo encara dirigia la publicació, es va incorporar a l'equip de redacció una de les persones que va ser més cabdal en aquell moment, Joan Virella.

Sense variar el tipus de composició, a partir del 61 s'editava cada dos mesos. L'any 63, després d'un primer butlletí per a tres mesos, la junta del moment va encarregar a Joan Nadal que muntés una publicació més atractiva, que va sortir l'abril de 1963 amb una fotografia a la coberta. Les dues primeres van ser mensuals i la tercera va sortir a l'agost, però l'esforç econòmic que calia fer-hi no va permetre que la proposta continués i el següent número que sortí, el novembre-desembre del 63, va ser una senzilla circular ciclostilada.

Cal suposar, però, que aquest canvi sobtat en la qualitat del butlletí es degué també a la sotragada econòmica que l'entitat va rebre quan les autoritats li van imposar una multa de 10.000 pessetes per haver volgut organitzar un festival de cançó catalana al Teatre Bosc sense el permís del Govern Civil que, a més, va acabar amb una manifestació espontània de les persones que hi havien assistit i de la sanció esmentada que la Talaia va haver de pagar amb l'aportació desinteressada de molts socis i sòcies i estrenyent-se el cinturó durant temps.

L'any 1964 surt elegit president de l'entitat Pere Camarós i poc després es rep una notificació que obliga totes les publicacions periòdiques a tenir un periodista titulat de capçalera per controlar qualsevol sortida de mare. Evidentment, la Talaia no s'ho podia permetre i aviat es comença a funcionar com si es tractés d'una publicació clandestina. Els mesos de gener i febrer del 64 s'editen dues publicacions de 12 pàgines, dirigides personalment pel president Camarós, les quals dissimulaven el nom del butlletí amb el títol Folleto informativo para los socios. Els exemplars, amb rètol, escut i fotografia a la coberta, no van passar per alt a les autoritats i no en va tornar a sortir cap més fins al setembre següent, aquesta vegada amb el nom Circular para los Socios, sense data i amb indicacions indirectes dins del text que calia descobrir per saber de quin mes es tractava.

L'any 65 va continuar sortint la circular esmentada, que era mensual. Per esquivar els requeriments de les autoritats, cada circular, a l'editorial, venia encapçalada amb una gran lletra majúscula que indicava el mes a què es referia: així, la lletra A era el gener, la B el febrer i així successivament. El mes d'octubre

es va publicar un butlletí extraordinari amb motiu del desè aniversari de la fundació de la Talaia. Aquest exemplar tenia 76 pàgines més les cobertes. A la portada hi havia una fotografia a tota pàgina de la conquesta del Cerví i a l'interior, 7 pàgines d'anuncis. Tot plegat va resultar una publicació insòlita i d'unes característiques desconegudes fins al moment. A més, gairebé la meitat dels articles ja estaven escrits en català, tot i que l'entitat encara es deia, oficialment, Atalaya i que érem, també oficialment, a Villanueva y Geltrú.

L'any 66 encara continuava en funcionament la circular de quatre pàgines, indicant el mes d'edició amb el subterfugi Previsió del temps per al mes de... El gener del 67 ja es va incloure dins un requadre de la portada, amb un dibuix al costat, el nom de l'entitat totalment catalanitzat, amb una primera versió que mantenia el nom Atalaia. També es va escriure l'adreça en català i el nom de la ciutat correcte: Vilanova i la Geltrú. El mes de juliol es va editar un butlletí extraordinari que feia un repàs a la feina feta per l'equip de Camarós, gairebé a tall de comiat, i la resta de les circulars, fins a final d'any, ja van ser escrites íntegrament en català.

Fins aquell moment queda clara la constància de la gent de la Talaia -si voleu, tossuderia- per continuar publicant un butlletí o una circular malgrat les circumstàncies adverses, tot plegat gràcies a l'esforç de molts col·laboradors que van permetre que l'entitat mantingués un nexa còmplice amb els socis i així es continués escrivint la seva història.

Des del gener de l'any 68 fins al final de l'any 75, la circular entra en un període d'estabilitat, de normalitat, d'edició sense gaires convulsions. Fora d'algunes conveniències editorials, sempre tindrà 8 pàgines i la periodicitat serà gairebé sempre mensual. Cada any, el mes d'octubre, s'edita un butlletí extra amb motiu de l'aplec que es feia a Lurdes.

Entre els anys 68 i 71, amb el president Llurba, feia de director de la circular Xavier Capdet, i del 72 al 75, essent president qui escriu aquestes ratlles, el director fou Vicenç Carbonell. L'any 76, amb la presidència de Lluís Daviu, continuà el càrrec David Vidal, que feu de director, si bé la font principal de notícies, articles i comentaris continuava essent Joan Virella. Aquell any la periodicitat varià, però la publicació ja tenia 8 pàgines i unes cobertes de cartolina, amb uns bonics gravats al box de Satorra.

L'any següent, 1977, les edicions comencen a trontollar i no és fins al maig que es fan dos butlletins normals. Després surt publicat un número extraordinari sobre l'expedició a l'Ausangate, el qual comprèn del gener al juliol del 78. Com que en aquell moment no hi ha equip de redacció, aquell any es fa un resum de les sortides realitzades des de l'agost del 78 fins al maig del 79, seguit d'un altre número de juny i juliol del 79, on apareixen a la portada uns dibuixos, o més aviat gargots, del llavors infant Marçal Julià. Els tres últims números de l'any sortosament milloren sensiblement amb fotografies a la portada i amb una composició interior impresa ja en sistema offset.

L'any 1980 surt elegit president de l'entitat Josep Julià. En aquell moment, Manel Dalmau pren la direcció del butlletí i la publicació comença prou bé el primer any, però el 81 i 82, tot i que es va publicant cada dos o tres mesos amb unes 20 pàgines de mitjana, va perdent qualitat i col·laboracions paulatinament, i fins els anuncis es fan amb retolador. Finalment, la

junta decideix convocar la Secció de Cultura i li ofereix fer-se càrrec de la confecció del butlletí. Veient el desgavell, els responsables de la secció prenen les regnes de l'edició.

Així doncs, els dos darrers butlletins de l'any 82 els confecciona la Secció de Cultura de l'entitat i milloren sensiblement, tant en l'aspecte com en la qualitat. Amb la mateixa tònica es realitzen els dos primers números de l'any 83, però l'esforç econòmic és excessiu i els butlletins s'acaben. Després d'un lapsus d'uns quants mesos -de març a octubre- apareix un full informatiu de 4 pàgines i un altre al novembre. L'any següent, el 84, només se'n confecciona un, que correspon al quart trimestre, amb 22 pàgines més cobertes.

L'any 85 la Secció de Cultura continua amb la feina i edita un número trimestral gener-febrer-març amb la coberta de cartolina i un dibuix polèmic d'Also, que fa sàtira de la situació en què es troba l'entitat. També es publiquen butlletins especials de la Secció d'Esquí i de la Vocalia de Marxes en què es demana més participació.

L'abril-setembre del 85 se'n fa càrrec Josep Blanes, que ja hi havia intervingut en altres èpoques. Sota el criteri de la Secció de Cultura es crea una nova concepció de butlletí, amb fotografies interiors, imprès en fotocòpies, amb una extensió de 24 pàgines més cobertes. En surt un altre d'octubre del 85 a gener del 86. Amb la mateixa tònica es realitzen els de febrer-maig del 86 amb 32 pàgines més cobertes i el de juny-setembre del 86 amb 36 pàgines més cobertes, aquests ja editats en una impremta. El darrer butlletí amb l'antic format de mig foli seria el del primer trimestre

del 87, similar als darrers, amb 44 pàgines més cobertes, però aquell any no se n'edità cap més, una altra vegada per qüestions econòmiques. Novament, doncs, es tornava a tallar la comunicació entre l'entitat i els socis.

Ben aviat, però, amb la nova presidència de Salvador Butí es propicia una nova situació, una nova empenta de renovació de conceptes i persones que afavoreix la represa de la revista. Com ja hem dit a l'encapçalament, a partir de l'any 88 comença un nou període. De l'antic butlletí de petit format es passa a un format més gran (DIN A4) i un aspecte ja de revista. Al canvi estètic el segueix, també, un canvi en el compromís de l'equip de redacció, que portarà un període de normalitat i de continuïtat de la publicació, de diversitat d'articles i d'un augment de les col·laboracions.

En els darrers exemplars de petit format ja s'havia treballat amb sistemes informàtics de tractament de textos, però encara es confeccionava la maqueta de forma manual. A partir de l'any 90 es comença a treballar en composició digital i s'evoluciona fins al punt d'introduir tota la revista ja acabada en un CD que s'entrega a la impremta. La denominació de la revista en aquesta primera època fou Butlletí per als Socis i era editada des de la Secció de Cultura. Josep Blanes la dirigia, i participaven en la confecció i la revisió dels textos Blanca Forgas, Joan Raventós i Carles González. A partir del setembre del 91 el Butlletí per als Socis passa a dir-se TALAIA - Revista d'Excursionisme.

En aquell període, la revista és d'edició trimestral i té una quantitat de pàgines que fluctua entre les 48 i les 64. Les cobertes són en blanc i negre fins al 1994, però l'any

següent, per commemorar el 40è aniversari de l'entitat, es fan ja en color. L'any 1998 es constitueix el Consell de Redacció de la revista, que substitueix la tasca de direcció, encarrega i revisa els textos i també controla i racionalitza els costos d'impressió. El mateix 98 s'introdueix la numeració de la revista, ja amb el núm. 259, xifra que prové de l'ordre dels butlletins des del primer editat l'any 1957.

Els últims temps, fins al núm. 299 que correspon a l'any 2010 però aparegut a primers de 2011, la maquetació i seguiment de la revista ha estat duta a terme principalment per Agustí Poch i Jaume Esteban, amb l'ajut de Blanca Forgas en la revisió dels textos i altres ajudes puntuals del Consell de Redacció. Aquesta darrera etapa en format de revista -un total de 80 edicions- ha representat la consolidació com a revista excursionista en el panorama de les publicacions de muntanya del nostre país, amb una sensible millora tant de la qualitat d'impressió i d'imatges com de la diversitat de cròniques i articles que han anat reflectint la nostra extensa activitat. Tot i amb això, no ha estat lliure d'entrebancs tècnics i de dificultats en la recerca de col·laboracions periòdiques: així, mentre les edicions de 1988 a 2002 han estat trimestrals, durant el 2003 només van sortir dues revistes, i del 2004 al 2008 van aparèixer quadrimestralment, tres a l'any, encara que alguna anés a cavall d'un i altre any, i finalment els dos darrers anys, el 2009 i el 2010, només han vist publicades dues revistes per any.

Avui, però, comencem una nova etapa,

Esports Prieto

Rambla del Castell 86
can. Avinguda del Garraf
Vilanova i la Geltrú
Tel/Fax 93 893 59 03
esportsprieto@gmail.com
www.esportsprieto.es

aprofitant l'edició 300 d'aquell modest butlletí que ha anat fent-se gran amb els anys. La revista de la Talaia canvia d'aspecte i introdueix algunes millores en la composició dels articles i en la maquetació, amb un disseny més actualitzat i amb articles i col·laboracions divulgatius i d'interès. El color hi pren protagonisme i passa a tenir totes les seves pàgines en color. Però, tot i els canvis, la publicació continuarà fent-se ressò del nostre excursionisme, de les activitats més rellevants dels nostres socis, sense oblidar ni les cròniques culturals ni les esportives del nostre àmbit, i oferint espais d'opinió i col·laboracions socials, tècniques i científiques, escrites pels nostres socis o buscant també aportacions externes que puguin ser d'interès. Tot plegat amb la intenció que aquesta nova revista -aquesta pretèrita però renovada revista- continuï fent de nexa actual d'unió entre l'entitat i els seus socis i sòcies.

Segur que ha valgut la pena l'important esforç realitzat per totes les persones que han col·laborat i han contribuït a escriure les pàgines de la nostra història.

Catalogació del nostre arxiu

El mes de març de 2010 es va signar un conveni amb el CEC per entrar a formar part del Catàleg Col·lectiu de les Biblioteques Excursionistes, del qual formen part algunes de les entitats excursionistes més importants del país. Des de llavors, els companys i companyes de la Comissió de l'Arxiu-Biblioteca de l'AE Talaia han treballat de valent per preparar les infraestructures necessàries per a la catalogació i la digitalització del fons documental més rellevant de l'entitat. A hores d'ara, la xarxa d'Internet ja arriba a la Biblioteca, hi ha ordinadors nous i s'han anat catalogant ja alguns documents que es poden consultar a l'hemeroteca (accés a través del web www.aetalaia.cat), com ara estatuts, reglaments, butlletins, revistes, dossiers, algunes fotografies... Un dels principals atractius de l'hemeroteca és la disponibilitat dels butlletins i revistes publicats per l'entitat des del núm. 1, editat l'any 1957. La funció de recerca permet trobar qualsevol paraula a qualsevol dels butlletins o revistes disponibles, la qual cosa facilita enormement la recerca de topònims, antropònims o altres dades. En la digitalització dels butlletins rebem el suport tècnic i humà de la Regidoria de Cultura de l'Ajuntament de Vilanova i la Geltrú. Més endavant s'incorporarà a l'hemeroteca l'important fons fotogràfic de l'AE Talaia, que compta amb imatges a partir dels anys 20 del segle passat.

XXIII Caminada Popular d'alta participació

El Grup de Marxes i Caminades va organitzar el diumenge 30 de gener la XXIII edició de la ja tradicional Caminada Popular de Vilanova i la Geltrú amb una inscripció de 529 persones. El recorregut, d'uns 15 km, sortia com cada any del local social de l'AE Talaia i deixava enrere la ciutat passant pel costat de la masia Cabanyes. Per l'antic camí del mas d'en Perris i salvant diversos punts per sota l'autopista arribava a l'entorn del corral del Miró, on es va parar a esmorzar. Els centenars de caminaires van continuar enfilant-se pel camí del Fondo de les Mesquites fins molt a prop d'aquestes cases emblemàtiques i van continuar fins al mas Roig, al peu mateix de la Talaia per, finalment, prendre el camí de retorn que, a causa de l'aiguat que va caure el divendres abans, es va haver de canviar per evitar un pas sota la variant que havia quedat inundat. Els participants a la caminada van rebre un relat completari amb informació exhaustiva de tot el recorregut i dels elements naturals i patrimonials que s'hi podien trobar, i a l'arribada, un complet vermut davant del local social de la Talaia. Una bona resposta d'excursionistes a un bon esforç i dedicació dels companys i companyes del Grup de Marxes. Enhorabona!

Casa Gil
Formatgeria
Xarcuteria
Queviures de Qualitat
Carrer dels Caputxins 39
Vilanova i la Geltrú
telèfon 93 893 19 37
fcasagil@gmail.com

1a Lliga d'escalada Penedès-Garraf

El mes de gener passat es va donar el tret de sortida a la 1a Lliga d'Escalada Penedès-Garraf, organitzada per les entitats de la III Vegueria i amb una bona resposta per part d'escaladors i escaladores del nostre àmbit. Per quinzenes, els participants a aquesta lliga van poder anar completant les vies que es van instal·lar respectivament als rocòdroms de Vilanova, Sitges, Banyeres, la Bisbal i el Vendrell, amb una competició final. Aquesta ha estat la primera vegada que s'ha organitzat una lliga d'aquestes característiques. La intenció de les entitats organitzadores és que aquesta iniciativa es repeteixi a més vegueries i es pugui acabar fent una lliga a nivell nacional amb els millors escaladors de cada vegueria.

53a Marxa d'Orientació per Descripció a Canyelles

El diumenge 20 de març es va celebrar la 53a edició de la Marxa d'Orientació per Descripció, primera prova puntuable per a la XIII Copa Catalana de Marxes Tècniques i de Regularitat, i alhora segona edició del I Trofeu Joan Virella per entitats, organitzada pel Grup de Marxes.

La Marxa va tenir per escenari el terme municipal de Canyelles. L'itinerari que calia seguir a través de la descripció tenia l'aparença d'un vuit. Sortia del nucli antic de la població i passava a fregar els extrems del Parc d'Olèrdola i del Parc del Foix. La ruta va permetre als participants conèixer antics masos, com cal Domingo o cal Simó, situats a la part més planera del recorregut, i va assolir les cotes de màxima alçada de la zona, com el vèrtex Romagosa i prop del cim del puig de l'Àliga, i això va permetre observar una bona panoràmica dels entorns penedesencs, des de la costa fins a les serralades interiors, gràcies a un dia esplèndid de sol i bonança que tothom va agrair.

L'organització lliurà als marxadors un relat complementari amb la descripció completa del recorregut, aspectes històrics, patrimonials i geogràfics, alhora que se'ls obsequiava amb alguns detalls oferts per entitats col·laboradores i el propi Ajuntament de Canyelles.

El primer equip classificat va ser el format per Antoni Monrós i Elisenda Gil, del CM Hospitalet, amb 11 punts. A continuació i amb els mateixos punts van quedar classificats els equips formats per Xavier Martorell i Toni Senso, de l'AE Talaia, i Ramon Martí i Maria Planas, també de l'AE Talaia. Per entitats, la guanyadora va ser l'AE Talaia seguida del CE Avinyó.

El recorregut va ser de 13,850 km, amb un horari oficial de 3 h 23 min, que sumats als 51 min. neutralitzats feien un total de 4 h 15 min. i una mitjana horària total de 4,08 km/h, que oscil·lava entre una mínima de 3,10 km/h i una màxima de 4,97 km/h. A part dels controls de Sortida i Arribada i un control autoneutralitzat, hi havia 8 controls horaris, un control de motxilla i 5 controls de pas.

Els equips inscrits van arribar a 105, dels quals 93 van prendre la sortida (8 equips eren de 3 components). D'aquests 93 equips, 51 eren federats. El nombre d'entitats participants va ser de 17.

La VIII Cursa i la II Caminada mobilitzen 600 persones

El 10 d'abril es va disputar la VIII edició de la Cursa de Muntanya de la Talaia, organitzada pel Grup de Curses i Raids, amb dos recorreguts: un d'11 km i un altre de més exigent, de 22 km i un desnivell acumulat de 2.048 metres, amb sortida i arribada al Càmping Vilanova Park. Enguany, com l'any passat, el Grup de Marxes i Caminades va organitzar una Caminada simultània a la Cursa, amb 92 participants que van compartir camí amb els corredors i els van animar en alguns punts. Tot i que l'organització va instal·lar 7 punts d'avituallament per minimitzar els efectes de la calor, les altes temperatures van fer patir de valent els corredors que van finalitzar la totalitat del recorregut.

La cursa d'11 km arribava a la carena de la Talaia, baixava pel fondo de les Oliveres i

retornava al càmping per la carena del Punt de Mitjotes i mas Torrat. En categoria masculina, va guanyar Manuel Torres (50'), del Club Esportiu Penedès, que repetia triomf, i en categoria femenina, Chary Rodríguez (1 h 02'), de l'Àrea d'Esports de Mont-roig del Camp, es va imposar amb diferència a la resta de corredors. Fora de podi, cal destacar l'actuació dels vilanovins Víctor Peña (52') i Josep Valldosera (1 h), tots dos d'AtletesVNG. Van finalitzar la cursa d'11 km 142 corredors.

Els guanyadors absoluts de la Cursa de 22 km van ser José Lozano (1 h 46'), de la Selecció Española de Carreras por Montaña, i la calafellenca Lourdes Masip (2 h 30'). Van completar el pòdium en categoria masculina els vilanovins Xevi Guinovart (1 h 48') (DIEDRE) i Xavier Sánchez (1 h 51') (UEC Anoia), i en categoria femenina la vilafranquina Laia Martí (2 h 30') (Esportiu Penedès) i Martina Fuster (2 h 33') (Atletisme Serrat). Fora de podi, cal destacar l'actuació del primer classificat vilanoví, Manuel Linares Chacón (2 h 01'). La participació en aquesta modalitat va ser de 245 persones, de les quals van finalitzar-la 211.

El Cicle Unnim de Cinema de Muntanya torna a Vilanova

L'AE Talaia torna a portar a la ciutat dues de les pel·lícules guanyadores del 28è Festival Internacional de Cinema de Muntanya i Aventura, un dels més importants del món en el seu gènere, celebrat a Torelló el novembre de 2010. Els dos films es podran veure gratuïtament al Cinema Bosc el 26 de maig, gràcies al patrocini de l'Ajuntament de Vilanova i la Geltrú i a la col·laboració d'Unnim.

El primer film que es podrà veure és "Tuzgle", de Julien Nadiras i Vladimir Cellier (França, 21'), que va aconseguir el premi GrandValira al millor film d'esports de muntanya 2010.

L'escaladora suïssa Nina Caprez, amb nou companys més, viatja a la recerca d'una zona on practicar boulder a l'Argentina. El lloc descobert és un altiplà situat a 4.200 metres d'altitud als peus del volcà Tuzgle. El documental explica el dia a dia del grup en aquesta regió inexplorada, una descoberta que acaba sobrepasant les seves expectatives.

El segon film, "The Asgard Project" (68'), del britànic Alastair Lee, va ser el film guanyador del Festival i es va endur el Gran Premi Vila de Torelló. Amb 'The Asgard Project', el director britànic ens presenta la primera expedició que decideix escalar en lliure la increïble cara nord de la Torre Asgard -un monòlit quilomètric a l'illa de Baffin (al nord del Canadà)- considerada una de les parets més difícils del món, per fer després el descens amb salt base. El film també inclou els durs entrenaments que l'equip va fer a Riglos, Brenta i Yosemite.

Aquest cop, l'objectiu és el Muztagh-Ata (7546m)

El 2 d'octubre passat va fer 5 anys que una expedició de l'AE Talaia completava l'ascensió al cim del Cho-Oyu (8.201m), a l'Himàlaia, coincidint amb la commemoració del cinquantenari de l'entitat. Va ser el moment culminant d'aquesta celebració i els que hi van prendre part no oblidaran aquella experiència tan intensa.

Després de diverses converses i trobades entre els mateixos protagonistes d'aquella gesta, enguany alguns membres del grup han decidit fer una nova ascensió important, aquesta vegada a un cim de més de set mil metres, el Muztagh-Ata, de 7.546 m.

El "Pare de les muntanyes de Gel", com es traduiria de la llengua uyghur de la regió, està situat a la serralada del Kunlun, al nord del Karakorum i a l'oest del Pamir, a l'extrem occidental de la província xinesa de Xinjiang. No és un cim que es consideri de dificultat entre els de la seva categoria, però pertany al grup de cims més alts del planeta (és el 43è) i això ja implica una dificultat considerable.

El grup de Muntanya en Família es consolida

En el moment de tancar la redacció d'aquesta revista, el GMeF tenia en la seva llista d'integrants 41 famílies i un total de 80 menors. Després de 8 activitats, el nombre total de persones que hi han participat puja a 141, entre menors, pares, mares i altres familiars. Fins al moment, la mitjana de participació en les seves sortides ha estat de 50 persones, i la mitjana de menors a cada sortida, de 25. En aquests mesos, s'han visitat diversos punts de

la geografia, des de la serra litoral (muntanyes de Roda i el pantà de Foix), a les prelitorals (Montmell, Font-rubí, Montserrat o el Montseny), les de Prades (avencs de la Febró) o les del Prepirineu (Tuixent-Lavansa). El curs finalitzarà el cap de setmana del 4 i 5 de juny, amb una estada al refugi de Rebot (Prepirineu berguedà). De cara al curs vinent ja hi ha nombroses propostes que els membres del GMeF hauran de situar en el calendari. I el millor de tot: l'ambient creat entre els participants, tant adults com menors, ha consolidat unes activitats que semblen tenir un futur molt actiu.

L'expedició, que està prevista entre el 28 de juliol i el 21 d'agost d'aquest any, intentarà l'ascensió, també, amb esquís de muntanya. Les cordades, que treballaran successivament per equipar la ruta, instal·laran com a màxim una tenda a cada camp amb l'equipament bàsic i faran les ascensions i descensos necessaris per a la bona aclimatació del grup.

Els expedicionaris tenen una pàgina web operativa (www.muзtagh2011.com) on tothom que ho vulgui pot seguir l'evolució de l'ascensió, tant durant les sortides d'entrenament com durant la pròpia

expedició. Les imatges i gravacions que facin a la muntanya serviran per muntar una projecció de l'expedició i per escriure un article per a la propera revista de la Talaia. Donen suport a aquesta expedició l'Agrupació Excursionista Talaia, el Centre Excursionista de Sitges i el Club Pirinenc Andorrà.

Amics de la Sardana

Com ja és tradicional, el primer cap de setmana del mes de juliol els Amics de la Sardana organitzaran a la plaça de la Vila la Nit

de la Sardana, que ja arriba a la seva 31a edició. Serà el dissabte 2 de juliol. Aquest cop, la ballada nocturna anirà a càrrec de les cobles Catània i Ciutat de Cornellà.

Molt probablement, l'audició de sardanes que té lloc davant de l'ermita de Sant Cristòfor sigui una de les més antigues que se celebren a Vilanova. Enguany, la ballada tindrà lloc el diumenge 10 de juliol a les set de la tarda, després de la benedicció dels cotxes. La part musical anirà a càrrec de la Cobla Sitgetana i, com sempre, l'organització serà a càrrec dels Amics de la Sardana.

Llibreria La Mulassa

Carrer de Sant Gervasi 36
Avinguda de Francesc Macià 64
Vilanova i la Geltrú

mulassa@bestiari.net
www.librerialamulassa.cat

telèfon 93 814 48 46
telèfon 93 814 26 13

Tècnics Instal·lacions SCCL

(A. Campillo)

aigua llum gas calefacció aire condicionat escalfadors
Picapedrers 3 Vilanova i la Geltrú
telèfons 93 814 32 46 607 29 85 48

Butlleta de Concurs

Els anuncis d'aquesta revista estan muntats sobre imatges dels articles que hi apareixen. El concursant haurà de relacionar el màxim nombre d'imatges amb l'anunciant corresponent.

CONCURS

A la dreta trobareu una butlleta amb una llista numerada de les imatges i al seu costat una altra llista amb els concursants, on caldrà escriure el número corresponent.

Per cada anunci encertat es guanyaran 10 punts. A més a més, el concursant podrà presentar tiquets de compra o factures dels anunciants. Tindrà 1 punt per cada 10 € de compra i 30 punts per cada anunciament diferent visitat amb compra. Qui tingui més punts, guanyarà el concurs.

Premis:

1r premi: Lot de productes d'alimentació valorat en més de 225 € del supermercat Condis Mar Blau, carrer Zamenhof

2n premi: Lot de llibres de muntanya de Cossetània Edicions

3r premi: Subscripció anual al Diari de Vilanova

4t premi: Batedora elèctrica de cuina de Cal Vicentó

Nom i cognoms:

Adreça:

Telèfon:

S'ha de fer arribar la butlleta emplenada a la Secretaria de l'AE Talaia carrer Comerç 4, Vilanova i la Geltrú

o enviar-la a revista@aetalaia.cat.

També podeu emplenar-la directament al web de la Talaia (www.aetalaia.cat).

Els tiquets de caixa o factures, s'han de fer arribar a la Secretaria de la Talaia, en un sobre tancat, a nom de Revista Talaia - Concurs 300.

El termini de presentació de la butlleta i els tiquets de compra finalitzarà el 31 de juliol 2011

- 1 Aragonits a la cova de Fullà-Canaletes
- 2 Baixant cap al pla d'Aigualluts
- 3 Bandera. Fullà-Canaletes
- 4 Columnes, zona turística, Fullà-Canaletes
- 5 Congost del riu Matarranya
- 6 Conjunt d'estalactites. Fullà-Canaletes
- 7 Detall conjunt d'estalactites. Fullà-Canaletes
- 8 Els créixens d'Olot, endèmics dels Pirineus
- 9 Ermita de la Trinitat
- 10 Escalada en roca calcària
- 11 Flankejant l'estany superior de l'Escaleta
- 12 Gorg a la cova de la Febró
- 13 Gran estalagmita a Fullà-Canaletes
- 14 L'esperó de Bolòs és un endemisme
- 15 Lliscant sobre l'estany de l'Escaleta
- 16 Sala Gòtica de Fullà-Canaletes
- 17 Sala Gòtica de la cova Fullà-Canaletes
- 18 *Stachys maritima*, espècie amenaçada
- 19 Torre de guaita al cim de la Talaia

Autocars Vendrell

Casa Gil

Casa Roset

Casa Rural Cal Simó

Centre Fuji

Condis Mar Blau

Esports Prieto

Farmàcia Jorba

Feròptica

Herbolari L'espígol

I.r.d. Gálvez

Intersport Olària

Llibreria La Mulassa

Mesón El Giralddillo

Pastisseria Blanch

Tècnics Instal·lacions, Sccl

Teixits La Rosa

Viatges Abelux

Xurreria Trifón

Activitats
 Activitats culturals
 Alta muntanya
 Aplecs
 Audiovisuals i projeccions
 Caminades populars
 Campaments
 Carnaval
 Conferències
 Curses i raids
 Descens de barrancs
 Escalada
 Espeleologia
 Esquí alpi i de muntanya
 Excursionisme
 Expedicions
 Exposicions
 Marxes tècniques
 Medi ambient
 Muntanya
 Presentacions
 Raquetes de neu
 Sardanes
 Senderisme
 Sortides en família
 Tertúlies literàries
 Visites culturals

Serveis als socis
 Arxiu històric
 Assegurances
 Bar
 Biblioteca de muntanya
 Cursos de formació
 Descompte en refugis i altres
 Full mensual d'activitats
 Lloguer de material
 Local social (Casa Coloma, s. XVIII)
 Mur Artificial d'Escalada
 Pàgina web
 Revista d'excursionisme Talaia
 Sala d'actes
 Sales de reunions
 Secretariat
 Tramitació d'excursions

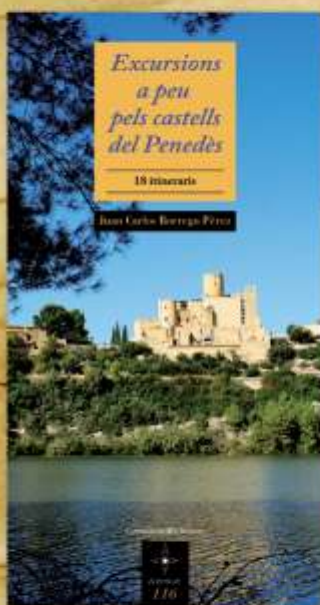
Agrupació Excursionista Talaia

Carrer del Comerç 4
 Vilanova i la Geltrú
 Telèfon 938 931 257
www.aetalaia.cat

Adherida a:
 Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya
 Federació Catalana d'Espeleologia
 Federació Catalana d'Esports d'Hivern

fes-te'n soci

N O V E T A T S

EXCURSIONS A PEU PELS CASTELLS DEL PENEDÈS 18 itineraris

Autor: Juan Carlos Borrego Pérez
 Nombre de Pàgines: 156
 Nombre d'il·lustracions: 59
 Preu: 13,10 euros
 ISBN: 978-84-9791-790-2

Aquest llibre combina tres activitats en un sol manual: una guia per llegir a casa, consultar davant un castell i usar durant una caminada. Es presenta com un catàleg de castells romànics, torres de guaita, torres de defensa o alimàres i masies fortificades d'entre el segle IX i el XIII que es troben al llarg dels 18 itineraris.

EXCURSIONS PER LA HISTÒRIA DE CATALUNYA 19 itineraris a peu

Autor: Gener Aymami i Domingo
 Nombre de pàgines: 168
 Nombre d'il·lustracions: 63
 Preu: 13,50 euros
 ISBN: 978-84-9791-798-8

Una de les millors maneres d'entendre un país és desxifrant la seva història i una de les millors maneres de conèixer-lo és caminant. Així, doncs, el producte d'aquest binomi és el llibre *Excursions per la història de Catalunya* on es recullen 19 itineraris a peu que esperem es recorrin i es gaudeixi de l'entorn.

A full-page photograph of a snowy mountain landscape. In the foreground, a skier wearing a white helmet, black jacket, and dark pants is standing on skis, holding poles. In the background, three other skiers are visible on the slope. The sky is blue with some white clouds. The text is overlaid on the right side of the image.

Professionals de l'esport

Vilanova i la Geltrú
Plaça Soler i Gustems 5
Francesc Macià 50
Francesc Macià 101

Vilafranca
La Parellada 18

El Vendrell
Àngel Guimerà 34

Sitges
Sant Francesc 18

Socis Talaia
10% de descompte
en articles de muntanya